Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır!

http://www.kurtuluscephesi.com YIL: 26 SAYI: 147 Kasım-Aralık 2015

İç Savaş Durumu

... Uzak, çok uzaktaki
1 Kasım Seçimleri

1 Kasım Seçimlerinin
Sayısal Sonuçları

Solun Halleri

Oportünistler, Revizyonistler,
Pasifistler, Ortayolcular,
Kendiliğindenciler...

1 Kasım Seçimlerinin
Fethullahçı Yorumu

Suriye, Musul
ve IŞİD

Ortada Kalan Mevta:
Birleşik Haziran Hareketi

Recep Tayyip Erdoğan'ın son yıllarda sürdürdüğü iç savaş hazırlıklarının kuvveden fiile çıkışı ve iç savaş üzerine bir değerlendirme.

3 İÇ SAVAŞ DURUMU

1 Kasım seçimlerinin üzerinden bir ay geçmesine karşın sonuçları, etkileri ve yansıları kolayca unutulmaya terk edilmiştir. Bizden anımsatması.

6 ... UZAK, ÇOK UZAKTAKİ 1 KASIM SEÇİMLERİ

1 Kasım seçimlerinin genel sonuçları ile İstanbul il sonuçları.

10 1 KASIM SEÇİMLERİNİN SAYISAL SONUÇLARI

Seçim sath-ı mailinde her zamanki parlamenterist "taktikler" izleyen solun 1 Kasım'ın ardından yaptıkları değerlendirmelerin bir incelemesi.

13 SOLUN HALLERİ

Teorisizliğin ve ideolojisizliğin egemen kılındığı bir süreçte, "ikinci el" kaynaklardan marksizm-leninizmi öğrenmeye çalışan yeni kuşakların marksist-leninist terminolojiden ne denli uzak olduklarını ele alan bir inceleme.

16 OPORTÜNİSTLER, REVİZYONİSTLER, PASİFİSTLER, ORTAYOLCULAR, KENDİLİĞİNDENCİLER...

Bir zamanlar "birlikte yol alan", 17-25 Aralık "yolsuzluk operasyonu" ile Recep Tayyip Erdoğan'la yolları ayrılan "cemaat"in Nokta dergisinde yapılan 1 Kasım değerlendirmesi.

21 1 KASIM SEÇİMLERİNİN FETHULLAHÇI YORUMU

Rusya'ya ait savaş uçağının düşürülmesiyle bir kez daha güncel hale gelen Suriye ve Suriye'ye yönelik emperyalist ülkelerin askeri planlamaları üzerine bir irdeleme.

24 SURİYE, MUSUL VE IŞİD

Geçen yılın Ekim ayında büyük büyük sözlerle kurulduğu ilan edilen BHH'nin bir yıl içinde nasıl öldüğünü ele alan bir yazı.

29 ORTADA KALAN MEVTA: BİRLEŞİK HAZİRAN HAREKETİ

KURTULUŞ CEPHESİ
SORUMLU: Sezai Görür
Yazışma Adresi:
kurcephe@kurtuluscephesi.org

http://www.kurtuluscephesi.com
http://www.kurtuluscephesi.org
http://www.kurtuluscephesi.net
http://www.kurtuluscephesi.de
(Bu siteler, Türkiye'de özel yetkili mahkeme kararlarıyla TİB tarafından erişime kapatılmıştır.)

Bu sayı İLKER Matbaası'nda basılmıştır. Baskı Tarihi: *4 Aralık 2015*

İç Savaş Durumu

Recep Tayyip Erdoğan'ın iç savaş hazırlıklarını ve iç savaş politikasını, 1 Kasım seçimlerini kazanmaya yönelik geçici bir uygulama ya da "ölümü gösterip sıtmaya razı etme" yönteminin bir uygulaması olarak görenler, islamcı faşizmin niteliği ve savaşın ve iç savaşın ne olduğu konusunda trajik biçimde yanılmaktadırlar.

Bu öylesine bir yanılgıdır ki, HDP'nin (ve bir ölçüde CHP) 10 Ekim Ankara katliamından sonra seçim mitinglerini iptal etmesinin ve "ne olur-ne olmaz" diyerek Selahattin Demirtaş'ın "ülke dışına" çıkartılmasının Recep Tayyip Erdoğan'ın bu iç savaş politikası karşısında açık bir teslimiyet anlamına geldiğini göremeyecek kadar kördür.

Gerçekte, somutta, Recep Tayyip Erdoğan iki yıldır sürdürdüğü iç savaş hazırlıklarını ("devlet"in polis gücü eşliğinde) yapabileceği en üst seviyeye ulaştırmıştır. İç savaş hazırlıkları, özellikle Kürt ulusal hareketi üzerinden yürürlüğe sokulmuştur, yani kuvveden fiile geçmiştir.

Seçim sath-ı mailinde, 8 Eylül günü, Ülkü Ocakları'nın "çağrısı"yla hemen hemen tüm illerde "*Şehide Saygı, Teröre Lanet*" mitingi düzenlenerek iç savaş ülke çapında uygulamaya sokulmuştur.

Mitinglerin sonrasında başta HDP binaları ve "Kürt" olduğu sanılan işyerleri saldırıya uğradı ve yakıldı. Saldırılar en yoğun biçimde Kırşehir ve Alanya'da gerçekleşti.

17 Eylül'de Ankara'da TOBB, TÜSİAD, MÜSİAD, Memur-Sen, Türkiye Kamu-Sen, Türk-İş, TİSK, TBB, HAK-İŞ, TESK, TZOB'un "çağrısı" ile "Teröre Hayır Kardeşliğe Evet" adlı miting düzenlendi. TOBB'un başını çektiği bu mitingden bir hafta sonra, bu kez Recep Tayyip Erdoğan sahneye çıktı. 20 Eylül'de İstanbul'da "*Milyonlarca Nefes Teröre Karşı Tek Ses*" adıyla gövde gösterisi yapıldı.

Bu mitingler ve özellikle 8 Eylül mitingleri sonrasında HDP binalarına ve "Kürt" işyerlerine yapılan saldırılar Recep Tayyip Erdoğan'ın iç savaş hazırlıklarını ne ölçüde tamamladığını ve iç savaş ortamına ilk adımını attığını açıkça ortaya koydu.

Ve bu mitinglerin ve saldırıların ardından 10 Ekim Ankara katliamı gerçekleşti.

Bütün bu olaylar, saldırılara ve katliamlara rağmen Recep Tayyip Erdoğan'ın iç savaş hazırlıkları küçümsenmeye ve iç savaş politikaları önemsizleştirilmeye çalışıldı. Olaylar basitleştirilerek ve sıradanlaştırılarak, Recep Tayyip Erdoğan'ın 1 Kasım seçimlerinde MHP'nin "milliyetçi oyları"nı almak için başvurduğu bir "taktik" olarak değerlendirildi. Ortada "gerçek bir savaş" durumunun olmadığı, "karşılıklı savaşan" tarafların bulunmadığı buna kılıf olarak ileri sürüldü.

Oysa iç savaş, askeri bir savaş olmanın ötesinde, sivil insanların, yurttaşların birbirini boğazlaması olarak tanımlanamaz. Ayrıca bir "çatışma" ortamında "devletin silahlı güçleri"nin devreye sokulması, iç savaşı basit bir "derin devlet" işi ya da yalın biçimde devletin "muhalifleri" sindirme "operasyonu" olarak görülemez. Tarihteki tüm iç savaşlar, 1848 devrimleri, 1871 Paris Komünü, Ekim Devrimi sonrasındaki "beyaz ordular"ın saldırıları, İspanya ve Yunanistan iç savaşı, yalın biçimde sadece "siviller" arasında

olan savaşlar değildir. Devlet güçleri bu savaşta doğrudan karşı-devrim saflarında yer alan askeri bir güçtür.

İkinci olarak, bir savaşın, iç savaşın ilan edilmesi, ama fiilen gerçekleşmemesi ile bu savaşın fiilen gerçekleşmesi, yani tarafların birbirleriyle silahlı savaşa girişmeleri birbirinden farksızdır. Savaş tarihinin en önemli kuramcılarından Clausewitz "*Savaş Üzerine*" yapıtında şöyle yazar:

> "Silahlı kuvvetlerin belirli bir noktada toplanması başlı başına bir muharebeyi mümkün kılar, fakat bu o muharebenin **mutlaka cereyan edeceği anlamına gelmez**. Şimdi bu olanağa bir gerçek, bir fiili durum gözü ile bakmak gerekir mi? Kuşkusuz... İmkan dahilindeki çarpışmalara, sonuçları bakımından, gerçek çarpışmalar gözü ile bakılmalıdır.". (abç)

Yine aynı yerde Clausewitz, "... düşmanın askeri kuvvetlerinin imhası ve düşman gücünün yok edilmesi, ister bilfiil cereyan etmiş olsun, ister sadece **teklif edilip düşman tarafından kabul edilmemiş olsun**, bir muharebenin ancak sonuçları ile gerçekleştirilir." der. (abç)

Bu açıdan bakıldığında, 8-9 Eylül olayları ve 10 Ekim katliamı Recep Tayyip Erdoğan'ın iç savaş ilanı, "teklifi"dir. Ama "karşı taraf" bu savaş ilanını kabul edememiş, dolayısıyla iç savaş fiilen gerçekleşmemiştir. Ama bu sözcüğün tam anlamıyla bir iç savaş durumudur ve sonuçları açısından (ki 1 Kasım seçimlerinde bu sonuçların bir bölümü gerçekleşmiştir) gerçek bir çarpışmadır.

İç savaş, ister fiilen gerçekleşmiş olsun, ister sonuçları göze alınamadığından tarafların birisi tarafından kabul edilmemiş olsun, devrimin ve karşı-devrimin mutlak kutuplaşma içinde birbiriyle savaşmasıdır.

> "Devrim –der Lenin, en şiddetli, en vahşi, en çılgınca sınıf mücadelesi ve iç savaştır. Tarihte hiçbir büyük devrim iç savaş olmadan gerçekleşmedi. İç savaşın ise 'olağanüstü karmaşık durum' olmadan düşünülebileceğini, ancak dar görüşlü, dünyadan bihaber insanlar varsayabilirler". (Lenin, "Bolşevikler Devlet İktidarını Koruyabilecekler mi?", *Toplu Yapıtlar*, Cilt 26, s. 119.)

Lenin bir başka yerde şöyle yazıyor:

> "18. yüzyılın sonundan beri Avrupa'daki bütün devrimlerin deneyimine tamamıyla uygun düşen bu deneyim, bize gösteriyor ki, iç savaş, birbiri ardı sıra gelen, birbiri üzerine yığılmış, artmış, kızışmış, iktisadî ve siyasal çatışmalardan sonra iki sınıf arasında silahlı çatışma haline dönüşen sınıf savaşımının, en keskin biçimidir. Ülkelerin pek çoğunda –hemen istisnasız hepsinde denilebilir– ne kadar az özgür ve az gelişmiş olurlarsa olsunlar, kapitalizmin bütün iktisadî gelişmesinin, bütün dünyadaki modern toplumun tüm tarihinin, aralarında uzlaşmaz karşıtlık yarattığı ve bu uzlaşmaz karşıtlığı güçlendirdiği sınıflar arasında, yani burjuvazi ile proletarya arasında iç savaş görülür." (Lenin, Rus Devrimi ve İç Savaş, *Nisan Tezleri ve Ekim Devrimi*, s 160-161.)

Tarihsel gerçekler böyle olsa da, Recep Tayyip Erdoğan'ın iç savaş hazırlıklarını uygulamaya dönüştürmesi karşısında "bir taraf", yani devrimci güçler bu dönüşüm karşısında pasif kalmışlar ve sessizliğe bürünmüşlerdir.

Kuşkusuz bu pasiflikte devrimci güçler olarak tanımlanabilecek örgütlü bir hareketin olmaması ve tüm "silahlı" faaliyetlerin HDP üzerinden PKK'ye endekslenmesi belirleyici olmuştur. Ama bu durum, "sol"daki legalizmin, oportünizmin ve pasifizmin yarattığı bir sonuçtur.

> "Sosyal-demokrat partiler her zaman ve her koşulda, kitlelerin örgütlenmesi ve sosyalizmin yayılması için en küçük legal olanaktan yararlanmayı ihmal etmemekle birlikte, legal çalışmanın kölesi olmaktan da, kendilerini kurtarmalıdırlar. Engels, iç savaşa ve burjuvazinin yasaları çiğnemesinden sonra bizim de yasaları çiğnememiz gereğine değinerek, 'İlk silahı patlatan siz olunuz bay burjuvalar!' diye yazıyordu. İçinde bulunduğumuz bunalımlar, burjuvazinin, bütün ülkelerde, en özgür ülkelerde bile, yasaları ayaklar altına aldığını göstermektedir; devrimci savaşım yöntemlerini savunmak, tartışmak, değerlendirmek ve hazırlamak amacıyla bir illegal örgüt kurulmaksızın

kitlelerin devrime yöneltilmeleri olanaksızdır. Örneğin Almanya'da, sosyalistlerin yaptıkları bütün namuslu işler, o pis oportünizme ve ikiyüzlü 'kautskiciliğe' karşın ve gizlice yapılmıştır. İngiltere'de, askerliğe karşı yazılar yayınladıkları için insanlar zindanlara atılmışlardır. İllegal propaganda yöntemlerini kınamayı ve bununla legal basında alay etmeyi sosyal-demokrat parti üyeliği ile bağdaşır saymak sosyalizme ihanettir." (Lenin, *Sosyalizm ve Savaş*, s. 28-29)

Lenin'in dediği gibi, "ihanet", "sol"daki legalizmle başlamıştır. "Oyuna gelmeyelim", "provokasyona gelmeyelim", "demokratik ve barış yolundan ayrılmayalım" sözlerinde ifadesini bulan oportünizm, soldaki devrimci unsurları ve sol kitleyi örgütsüz ve silahsız bırakarak, Recep Tayyip Erdoğan'ın iç savaşı karşısında (her ne kadar Gezi Direnişi-'nin akılda kalan sloganıysa da) boyun eğmeye yöneltmiştir.

"Sol"un başına musallat olan legalistler ve oportünistler, bu durumu görmezlikten gelerek, gelişmeleri PKK'nin "devrimci halk savaşı" söylemiyle silahlı saldırıları yoğunlaştırmasının bir sonucu olarak sunmuşlardır. Daha da ileri giderek, 1 Kasım seçimlerini AKP'nin "açık-ara" kazanmasını ve HDP'-nin seçim barajını zorlukla geçmesini PKK'-nin silahlı eylemlerinin ürünü olduğu iddia edilmiştir.

Bu, Ankara katliamında kitleleri "koruyamayan", daha doğrusu "koruma" diye bir nosyona ve misyona hiç sahip olmamış "sol"cular, katliamın ertesi günü pazardan 100 liraya aldıkları "metal dedektörü"yle sahneye çıkıp, "devletin almadığı güvenliği" kendilerinin sağladıklarını ilan edebilecek kadar aymazlık (kendilerine göre "kahramanlık") göstermişlerdir. Üstelik bunu "canlı bombalara karşı güvenlik önlemi" olarak da sunabilmişlerdir.* Aynı zihniyet, Gezi Direnişi sürecinde "eli sopalılar"ın saldırıları karşısında "bunu konu yapmayalım, yoksa kitleler paniğe kapılır" diyerek insanları kendi hallerine terk etmiştir.

Kendisine devrimci diyen herkes çok iyi bilmelidir ki, savaş, iç savaş ve devrim bir şiddet hareketidir. Şiddet de, silahlı güçlerle uygulanır. Savaş ya da iç savaş, ister fiilen gerçekleşmemiş olsun, her durumda silahlı güçlerin varlığını öngerektirir. Bu güçlere sahip olmayanlar savaş meydanına çıkmadan yenilgiyi peşinen kabul ederler. Bu da karşı-devrimin şiddeti karşısında boyun eğmek demektir.

Bugün için Recep Tayyip Erdoğan hazırlandığı ve uygulamaya soktuğu iç savaşın başlangıç evresinden direnişle karşılaşmaksızın, "kazasız-belasız" geçmiştir. Ama bu her zaman ve her aşamada böyle olacak demek değildir. Devrimciler, tarihin derslerini alarak ve devrimci savaşın gerekliliğini kavrayarak örgütlenmek zorundadırlar. Bu yapılabildiği koşullarda, devrimciler ve devrimci kitleler ilan edilen iç savaşları her zaman "hoş geldin, safa geldin" diyerek karşılayacaklardır. Bunlar yapıldıktan sonra, doğru bir devrimci çizgide ve doğru bir politikleşmiş askeri savaş yönetimiyle iç savaşlardan zaferle çıkılacaktır.

* 11 Ekim'de "Sıhhiye Meydanı'ndaki kitlesel anma etkinliğinde polisler TOMA'larla Kızılay girişini tutarken, alanın güvenlik önlemlerini Halkevleri, HDP ve ESP aldı. Halkevleri üyeleri anma etkinliği başlamadan bir saat önce alana gelerek detektörle alanı taradı. Anma etkinliğinin başlama saatinin yaklaşmasıyla birlikte üç örgütün görevlileri alanın Kızılay, Mithatpaşa ve Necatibey girişlerinde kol kola girerek zincir oluşturdu, alana girenlerin üstlerini aradı, detektörle çantaları taradı." (sendika.org) Üstelik "kol kola girerek zincir" oluşturanlar, yüzlerini mitinge katılanlara ve sırtlarını polislere dönerek bunu yapmışlardır.

...Uzak, çok uzaktaki 1 Kasım Seçimleri

1 Kasım seçimlerinin üzerinden bir ay geçti. Seçimler, seçim sonuçları, AKP'nin "açık-ara" seçimi kazanması çoktan unutulup gitti. 1 Kasım seçimleri, "uzakta, çok uzakta" kalan bir olay olarak geçmişin malı oldu. Böylesi bir durumda, ister istemez "ne oldu"yu anımsatmadan gerçekte "ne oldu"yu ortaya koymak olanaklı değildir.

1 Kasım seçimlerine ilişkin **beklenti**, 7 Haziran seçimlerine benzer bir sonucun ortaya çıkacağıydı. Böylesi beklenti ortamında "ne olacak"cıların bile "seçim sonuçlarının ne olacağını" sormadıkları bir seçim süreci yaşandı.

PKK'nin yoğun saldırı eylemleri, "şehit" haberleri, patlayan bombalar, Suruç ve Ankara katliamı bu beklenti içinde (daha doğrusu beklentisizlik içinde) seçim sürecinin (seçim sath-ı mailinin) günlük olayları olarak sürüp giderken, 1 Kasım seçimlerinden AKP oylarını yaklaşık %9 artırarak %49,5 oy oranıyla "açık ara" birinci parti olarak çıktı ve mecliste çoğunluğu yeniden ele geçirdi.

Hiç kimse böylesi bir sonucu beklemediğinden, AKP'nin bir kez daha %49-50 düzeyinde oy alması özellikle ilerici, demokrat ve solcu kesimler için tam anlamıyla bir "sürpriz" oldu ve "şok" etkisi yaptı. Bir kez daha başlar eğildi, bir kez daha moraller çöktü, bir kez daha umutlar tüketildi, bir kez daha karamsarlık baş gösterdi.

Ama seçim öncesindeki 7 Haziran seçimlerine benzer bir sonuç çıkacağı beklentisi ne kadar yaygın ve yüksek olduysa, ortaya çıkan karamsarlık, umutsuzluk ve moral çöküntü de o kadar büyük oldu.

Bu karamsarlık, umutsuzluk ve moral çöküntünün ilk sonuçları, kendisini ilerici ya da demokrat olarak ilan eden küçük-burjuva aydınları arasında ortaya çıktı.

Seçimlerden önce İsviçre'ye gitmiş bir "şair"in seçim sonuçları üzerine "ülkeyi terk etmesi" ilk manşetlik haber oldu. İkinci manşetlik haber ise, liberal-demokrat Cüneyt Ülsever'in, "söyleyeceğim bütün sözleri söyledim. Söz tükendi!... Ben tek adam iktidarına karşı mücadele verdim. Kaybettim!" diyerek "köşe yazarlığı"nı bırakması oldu.

Bu iki olaydan ilki çok "popülist" bulunduğundan karamsarlık, umutsuzluk ve moral çöküntü ortamında fazlaca etkili olmadıysa da, Cüneyt Ülsever'in "köşe yazarlığı"nı bırakması tüm seçim öncesi beklenti sahiplerinin hislerine tercüman oldu. Bir başka ifadeyle, 7 Haziran'a benzer sonuçların çıkacağı beklentisine sahip olanlar arasında "bu halk adam olmaz" düşüncesi daha fazla pekişti.

1 Kasım seçimlerinde "ne oldu"?

2011 genel seçimlerinde %49,83 oy oranıyla AKP'yi "açık-ara" iktidar yapan "halk", 7 Haziran 2015 seçimlerinde %40,87 oy vererek "haddini" bildirmişken, 1 Kasım seçimlerinde bir kez daha AKP'ye teveccüh göstererek %49,50 oyla "zafer" kazandırdı. Bir bakıma 1 Kasım seçimleri 12 Haziran 2011 seçimlerinin bir tekrarı oldu. 7 Haziran'da %9 oy kaybeden AKP, beş ay sonra, 1 Kasım'da kaybettiği oyları geri aldı. Yani "halk", beş ay önce AKP'ye "haddini" bildiren "halk" iken, beş ay sonra "adam olmaz halk" olup çıktı.

Böylesine değişkenlik gösteren bu "halk"

	12 Haziran 2011	Oy Oranı	7 Haziran 2015	Oy Oranı	1 Kasım 2015	Oy Oranı
AKP	**21.306.826**	%49,83	**18.867.411**	%40,87	**23.681.926**	%49,50
CHP	**11.106.795**	%25,98	**11.518.139**	%24,95	**12.111.812**	%25,32
MHP	**5.570.546**	%13,01	**7.520.006**	%16,29	**5.694.136**	%11,90
HDP	**2.819.917***	%6,57	**6.058.489**	%13,12	**5.148.085**	%10,76
SP+BBP	**863.332**	%2,02	**949.178**	%2,06	**579.182**	%1,21

* Bu seçimlere "bağımsız" adaylarla girmiştir. Bu nedenle veriler gerçek oy potansiyelini göstermemektedir.

nemenem bir şeydir? Cin midir, şeytan mıdır?

Seçim sonuçlarına yakından bakıldığında, bu "adam olmaz halk"ın "portresi" daha açık ve net ortaya çıkmaktadır.

Önce AKP'ye "haddini" bildiren "halk"a bakalım:

12 Haziran 2011 seçimlerinde %49,83 oy alan AKP, 7 Haziran seçimlerinde %8,96 oy kaybederek oyların %40,87'sini aldı. Yani "halk"ın %8,96'sı AKP'ye "haddini" bildirdi!

AKP'ye "haddini bildiren halk"ın %8,96'lık oyları elbette buhar olup uçmadı. Bu "halk"ın oylarının %6,55'i HDP'ye ve %3,28'i MHP'ye yöneldi.

HDP'nin 7 Haziran seçimlerinde aldığı %13,12'lik oyun nerden geldiğine ilişkin bitip-tükenmeyen "tartışmalar" yapıldığından bunun ayrıntısına girmeyeceğiz. Şu kadarını söyleyelim ki, 7 Haziran seçimlerinde HDP'nin oylarının yaklaşık %3'lük bölümü CHP seçmeninden gelmiştir. Kalan %3'lük bölüm ise yeni seçmenlerden ve AKP seçmenlerinden gelmiştir.

MHP'nin %3,28'lik oy artışı hiç tartışmasız AKP seçmeninden kaynaklanmaktadır.

Böylece 7 Haziran seçimlerinde AKP'ye "haddini" bildiren, "adam olan" "halk"ın büyük bir bölümü MHP ve HDP'ye yönelen AKP seçmenidir.

Şimdi "adam olmayan halk"a bakalım:

1 Kasım seçimlerinde "istikrara" oy veren, "adam olmayan" "halk", çok belirgin bir biçimde MHP, HDP ve SP+BBP seçmenidir. AKP'nin %8,63 oy artışının %4,39'u MHP'den, %2,36'sı HDP'den ve %0,85'i SP+BBP'den gelmiştir. %1'lik oy ise, 7 Haziran seçimlerine "bağımsız adaylar"la giren Fethullahçıların oyudur.

MHP, SP+BBP ve Fethullahçı oylarındaki toplam "geri dönüş" %6,27'dir. Herkesin kabul edeceği gibi bu "geri dönüş" oylarını veren seçmen kitlesi geleneksel **sağcı seçmen kitlesi**dir. Yine HDP'den AKP'ye giden oyların sahiplerinin 2011 seçimlerinde AKP'ye oy vermiş **Kürt sağcı seçmeni** olduğu da açıktır.

Özcesi, 7 Haziran seçimlerinde AKP'ye "haddini bildiren halk" da, 1 Kasım'da AKP'yi yeniden iktidara taşıyan "adam olmaz halk" da bir ve aynıdır. Bu seçmen kitlesi, sağ partilere oy veren sağcı kitledir. Cüneyt Ülsever'e "köşe yazarlığı"nı bıraktıran da, AKP'ye "zafer" kazandıran da, sol kitleyi karamsarlığa ve umutsuzluğa sürükleyen de bu **sağcı seçmen** kitlesidir. Ve bu sağcı seçmen kitlesi bir kez daha oylarını bir partide (AKP'de) toplamıştır.

Hiç tartışmasız burada ortaya çıkan soru, 7 Haziran seçimlerinde AKP'den uzaklaşan sağcı seçmen kitlesinin **hangi nedenlerle** 1 Kasım seçimlerinde yeniden AKP'ye döndüğüdür.

Açıktır ki, 1 Kasım seçimlerinde MHP'den AKP'ye geri dönen yaklaşık 2 milyon sağcı seçmen kitlesi, Recep Tayyip Erdoğan'ın "barış süreci"ni sona erdirmesi ve PKK'ye yönelik askeri-polisiye baskı politikasının yoğunlaştırmasıyla "saf" değiştirmiştir. Benzer durum HDP'nin yaklaşık 2 milyon seçmeni için de geçerlidir. 7 Haziran seçimlerinde HDP'ye yönelen Kürt sağcı seçmenler "barış süreci"nin devam edeceği ve sonuçta "bölgesel özerklik"in verileceği beklentisiyle AKP'den desteklerini çekmişlerdir. Diğer ifadeyle, 7 Haziran'da HDP'le oy veren 2 milyon Kürt sağcı seçmen, oluşacak "yeni statü"ye göre kendilerini konumlandırmışlardır. Ama 1 Kasım seçim sürecinde AKP'nin MHP'nin "pozisyonu"na geçmesiyle birlikte "yeni statü"nün olmayacağını görmüşler ve bu nedenle de AKP'ye dönmüşlerdir.

Bütün bunlar seçim sonuçlarında çok açık ve belirgin biçimde görülmektedir. Ama bu açık ve belirgin duruma rağmen

"bu halk adam olmaz" söylemi, özellikle solda kabul görmüştür. Bu da karamsarlığa ve umutsuzluğa yeni bir boyut katmıştır.

1 Kasım seçimlerinde AKP'nin yeniden %49,5 oy oranına ulaşması, **solda**, Recep Tayyip Erdoğan'ın "tek adam yönetimi"nin, keyfiliğin, hukuk tanımazlığın ve "islam devleti"nin önünü tümüyle açtığı sanısına yol açmıştır.

Hiç şüphesiz AKP'nin böylesine "açıkara" seçimleri almasının, Recep Tayyip Erdoğan ve şürekasını daha da pervasızlaştıracağı söylenebilir. Seçim sonuçlarına, kendi deyişiyle "sandığa" endekslenmiş bir "milli irade" demagojisini sürdüren Recep Tayyip Erdoğan'ıh bu sonuçlarla "her istediğini yapabileceği"ni düşünmesi ve buna inanması elbette mümkündür. Ama bu durumun tek nedeni, sağcı seçmen kitlesinin bir kez daha AKP çevresinde toplaşmasıdır. Bu da, Gezi Direnişi'nde Recep Tayyip Erdoğan'ın "evde zor tutuyoruz" dediği %50'yi kendi çıkarları ve istemleri doğrultusunda harekete geçirmesinin koşullarını oluşturmuştur. Bu açıdan, 1 Kasım seçim sonuçları Recep Tayyip Erdoğan'ın "**iç savaş**" politikalarını sürdürmesini daha da kolaylaştırmıştır.

Ancak toplumsal ve siyasal mücadeleler **iki taraflı** mücadelelerdir. Taraflar arasında güç dengesizliği ne kadar belirgin olursa olsun, bir taraf ne kadar tahkim edilmiş olursa olsun, olanakları ne kadar fazla olursa olsun, her durumda mücadelenin seyrini belirleyen diğer tarafın mücadele kararlılığı ve direnişidir.

Bugün için "bir taraf"ın, yani Recep Tayyip Erdoğan'ın yanında yer alan ve onun "iç savaş" politikasını destekleyen sağcı kitlenin karşısında, yerinden bir milimetre kımıldamayan, blok halinde, düzen partisi olsa bile "solcu" olarak kabul edilen CHP'ye oy veren %25'lik bir solcu seçmen kitlesi bulunmaktadır. Bu CHP'ye oy veren solcu seçmen kitlesine, HDP'ye oy veren yaklaşık %8-9'luk ilerici Kürt seçmen kitlesini de dahil etmek gerekir. Sonuçta AKP'nin %50'sinin karşısında (ki buna MHP'nin %12'lik militan seçmenlerini de dahil etmek gerekir) %30-35'i oluşturan sol kitle bulunmaktadır. Yukarıda ifade ettiğimiz gibi, bu sol kitle, uzun yıllardır **seçimlere** umutlarını bağlamış ve **seçimler yoluyla** AKP iktidarının devrilebileceğine inandırılmıştır. 7 Haziran seçim sonuçları bu umutları ve inancı ne kadar yükseltmişse, 1 Kasım seçimleri de bir o kadar azaltmıştır. Bu sol kitle, bugün için umutsuzdur, karamsardır, ne yapacağını ve nasıl yapacağını bilememektedir. Seçimlerin dışında görebildiği **tek seçenek askeri darbedir**. Bunun da temel nedeni, "sol" partilerin alabildiğine legalize olması ve alabildiğine seçimlerle "değişim" olabileceği beklentisi yaratmalarıdır.

CHP, klasik düzen partisi olduğu için Recep Tayyip Erdoğan'ın "tek adam" yönetimine karşı, hukuksuzluğa ve keyfiliğe karşı kitleleri harekete geçirebilecek konumda ve yapıda değildir. Bu açıdan CHP'nin genel başkanının kim olduğunun da hiçbir önemi yoktur. Ankara katliamından sonra bütün seçim mitinglerini iptal ederek islamcı terör karşısında çaresizliğini ilan eden bir partinin iç savaş politikası izleyen Recep Tayyip Erdoğan iktidarına karşı kitleleri harekete geçiremeyeceği çok açıktır. Aynı durum HDP için de geçerlidir. Aralarındaki tek fark, HDP'nin PKK eylemleriyle kendi kitlesinin "aktif" olduğunu varsaymasıdır.

Bugün Recep Tayyip Erdoğan'ın **iç savaş** politikası çok daha belirgin bir üstünlükle sürdürülmektedir. Bir açıdan 1 Kasım seçimleri Recep Tayyip Erdoğan'ın iç savaş politikasının "zaferi" olarak da görülebilir. Sol kitlenin örgütsüzlüğü, seçim sonrasında içine girdiği karamsarlık ve umutsuzluk böyle bir "zafer"in sonuçları olarak da yorumlanabilir. Gerçek şudur ki, Recep Tayyip Erdoğan'nın kendi iktidarını korumak ve pekiştirmek amacıyla yürürlüğe soktuğu iç savaş politikası mutlak ya da kesin bir "zafer"den çok uzaktadır. Bu nedenle de Recep Tayyip Erdoğan ve şürekasının iç savaş politikalarından uzaklaşacağı, ortamı biraz "normalleştireceği" beklentisi tümüyle yanlıştır. Tersine iç savaş politikası eskisinden çok daha yoğun ve sert biçimde sürdürülecektir.

Sorun, iç savaş politikasının eskisinden çok daha yoğun ve sert biçimde sürdürülmesi değil, bu politikanın hedefi olan sol kitlenin edilgenliği, örgütsüzlüğü ve moralsizliğidir. Bunu alt etmenin yolu da, tek seçeneğin askeri darbe olmadığının, **devrimci bir seçeneğin** varolduğunun kitlelere gösterilmesinden geçer.

Devrimci seçeneğin varolmadığı koşullarda sol kitlenin askeri darbeden, dolayısıy-

la da emperyalizmden "medet" umması hiç de şaşırtıcı değildir. AKP'yi iktidar yapan da, iktidarda kalmasını sağlayan da emperyalizmdir, özel olarak da Amerikan emperyalizmidir. AKP ve Recep Tayyip Erdoğan emperyalizmin çıkarlarına hizmet ettiği sürece de onların desteğini almayı sürdürecektir. Bu desteğin ne kadar ve nasıl süreceği ise tümüyle emperyalizme ve emperyalizmin "global" ya da "bölgesel" çıkarlarına bağlıdır. Dolayısıyla öngörülebilir bir durum değildir. Emperyalizmin ve emperyalist politikaların **tek alternatifi**nin devrim ve devrimci mücadele olduğu da tarihsel bir gerçektir.

1 Kasım seçimleri çok açık biçimde AKP iktidarının seçimler yoluyla devrilemeyeceğini, seçimlerin sadece insanları oyalayan bir araç olduğunu ortaya koymuştur. Yine 1 Kasım seçimleri, seçimleri tek seçenek olarak sunan legalizmin sefaletini bir kez daha açığa çıkarmıştır. Bunlar 1 Kasım seçimlerinin en önemli sonucu ve bir ölçüde kazanımıdır. Bu ortamda tek seçeneğin devrim ve devrimci mücadele olduğu kitlelere gösterilmelidir.

Hiç kuşkusuz tüm varlıklarını legalizme ve bunun tek aracı olan seçimlere bağlamış olan oportünistler devrimci mücadelenin tek seçenek olmasını engellemek için ellerinden gelen her şeyi yapacaklardır. Bu nedenle, oportünizme ve legalizme karşı mücadele, aynı zamanda devrimci seçeneğin var edilmesi mücadelesidir.

1 Kasım Seçimlerinin Sayısal Sonuçları

1 Kasım Seçimleri	
Seçmen Sayısı	56.949.009
Kullanılan Oy	48.537.695
Geçerli Oy	47.840.231
Geçersiz Oy	697.464
Katılım Oranı	%85,23

	Yurt İçi Oyları	Yurt Dışı Oyları	Toplam Oy	Oy Oranı	7 Haz./1 Kasım değişimi
AKP	22.959.394	722.532	**23.681.926**	49,50%	4.814.515
CHP	11.900.875	210.937	**12.111.812**	25,32%	593.673
MHP	5.602.469	91.667	**5.694.136**	11,90%	-1.825.870
HDP	4.914.203	233.882	**5.148.085**	10,76%	-910.404
SP+BBP	566.576	12.285	**578.861**	%1,21	-370.317
VP	114.843	3.960	**118.803**	0,25%	-42.871
HAK-PAR	106.565	2.018	**108.583**	0,23%	49.867
HKP	81.207	1.850	**83.057**	0,17%	22.661
DP	68.862	457	**69.319**	0,14%	-6.465
KP	50.488	2.039	**52.527**	0,11%	38.747
Bağımsızlar	51.038	-	**51.038**	0,11%	-437.188
BTP	48.585	712	**49.297**	0,10%	-47.178
DSP	31.523	282	**31.805**	0,07%	-54.005
LDP	25.163	1.653	**26.816**	0,06%	316
MİLLET	19.479	235	**19.714**	0,04%	2.241
DYP	13.676	455	**14.131**	0,03%	-14.721

Seçim sonuçlarında açık biçimde görüldüğü gibi, AKP oy oranını %40,87'den %49,50'ye yükseltmiştir. Sayısal olarak 4.814.515 daha fazla oy almıştır.

MHP, HDP, SP+BBP ve Fethullahçı bağımsızların kaybettikleri oyların toplumı ise 3.543.458'dir. Bu da geçerli oyların %7,41'ine eşittir. Yani AKP'nin elde ettiği %8,63'lük oy fazlalığının %85'i bu partilerden gelmiştir.

Bunların dışında AKP'nin kalan %1,22'lik fazla oyun (1.271.057 oy) tek bir kaynağı yoktur. Bunun bir kaynağı, öncelikle 7 Haziran seçimlerinde rekor düzeyde olan **geçersiz oylar**dır (646.760). Seçime katılım oranındaki artıştan (%1,36) kaynaklanan 1.030.228 oyun 624.297'si de, yani %60'ı AKP'ye gitmiştir. Seçime katılımdaki artış, belirgin biçimde "seçmen taşıma" yoluyla sağlanmıştır. Bunu organize eden AKP olduğu için de oylardan "aslan payı"nı almıştır.

Ama bütün bunlar seçim sonuçlarının "teknik" ayrıntılarına ilişkindir. Asıl olan MHP ve HDP oylarının AKP'ye kaymış olmasıdır (-2.736.274). Bu da oyların %5,71'ine denk gelmektedir.

Oransal olarak bakıldığında da durum benzeştir.

7 Haziran seçimlerinde oyların %40,87'sini alan AKP, 1 Kasım seçimlerinde oy oranını %8,63 artırarak %49,50'ye yükseltmiştir. Öte yandan MHP'nin oyları %4,39 ve HDP'nin oyları %2,36 azalmıştır. MHP ve HDP'nin toplam oy kaybı %6,75'dir. SP'nin ve 7 Haziran seçimlerindeki Fethullahçı "bağımsız" adayların toplam %1,6 oyu buna eklendiğinde AKP'nin oy oranındaki artışın kaynağı net olarak ortaya çıkmaktadır.

Kürt sorunu ve artan PKK sadırıları karşısında AKP'nin "barış süreci"ni sona erdirerek, bir bakıma "milliyetçi" bir söylemle MHP'vari politika izlemesi MHP, SP, BBP ve Fethullahçı oyların AKP'ye kaymasında belirleyici olmuştur.

HDP oylarındaki %2,36'lık azalışta Kürt illerinde devlet "otoritesi"nin yeniden "tesisi" yönündeki AKP saldırıları belirleyici olmuştur. Düne kadar artık "özerk" ya da "bağımsız" bir Kürdistan'ın kurulmak üzere olduğunu, "T.C."nin "artık" bölgeyi terk etmeye yöneldiğini düşünen ve bu nedenle "T.C."den uzaklaşarak, bu yeni "süreçte" kendisini PKK-HDP yanında konumlandırmaya çalışan Kürt seçmenleri yoğun çatışma ortamında eski konumlarına geri dönmüşlerdir.

Bir Örnek: İstanbul

İstanbul sonuçları genel sonuçlara yakın sonuçlar vermişse de, **geçersiz oyların** yüksekliği ve 1 Kasım'daki sonuçlar üzerindeki etkisi çok daha belirgindir.

İstanbul genelinde AKP oylarını 987 bin artırırken bunun yaklaşık 552 binini HDP, MHP, SP+BBP ve "bağımsızlar"dan almıştır. Geriye kalan 435.831 oy ise 7 Haziran seçimlerindeki geçersiz oylarla hemen hemen eşittir.

İstanbul'da CHP oylarını %30'un üstüne çıkartırken, oy sayısını da 295 bin artırmıştır.

Tüm bu tablolardan ortaya çıkan bir gerçek de, CHP'ye oy veren sol seçmen kitlesinin tüm demagojilere, tehditlere ve baskıya rağmen yerlerini korumuş olmalarıdır.

İstanbul			
	7 Haziran	1 Kasım	Fark
Seçmen Sayısı	10.231.703	10.312.538	80.835
Kullanılan Oy	8.826.674	9.088.053	261.379
Geçerli Oy	8.290.586	8.983.491	692.905
Geçersiz Oy	536.088	104.562	-431.526
Katılım Oranı	% 86,27	%88,09	%1,82

	7 Haziran	Oy Oranı	1 Kasım	Oy Oranı	Sayısal Fark	Oransal Fark
AKP	3.392.933	%40,93	4.380.706	%48,20	987.773	7,28
CHP	2.439.611	%29,43	2.735.007	%30,09	295.396	0,67
HDP	1.027.949	%12,40	903.347	%9,94	-124.602	-2,46
MHP	918.141	%11,07	771.109	%8,48	-147.032	-2,59
SP+BBP	177.652	%2,14	103.364	%1,14	-74.288	-1,01
VP	34.934	%0,42	24.048	%0,26	-10.886	-0,16
HAK-PAR	6.871	%0,08	18.135	%0,20	11.264	0,12
KP	3.476	%0,04	9.075	%0,10	5.599	0,06
HKP	6.882	%0,08	8.891	%0,10	2.009	0,01
BTP	15.026	%0,18	7.705	%0,08	-7.321	-0,10
DSP	11.988	%0,14	5.109	%0,06	-6.879	-0,09
Bağımsızlar	208.530	%2,52	2.510	%0,03	-206.020	-2,49

Solun Halleri

Seçimin "tahmin edilmeyen" sonuçlarının için "ilk şokunun" yavaş yavaş atılmaya başlanmasıyla beraber "değerlendirmeler" ve "bundan sonra ne olacak?" açıklamaları birbiri ardına gelmeye başladı. "Sosyalistlerden 1 Kasım Değerlendirmeleri"nde Alper Taş, seçim yenilgisini "basit"e indirgeyerek, "*Bizim açımızdan bakarsak, meselenin basit bir mesele olduğunu bir kez daha gördük. Türkiye'nin milliyetçi muhafazakar kültürel ortamıyla çok köklü bir hesaplaşma yapmadan ne yaparsak yapalım seçimlerde ortaya çıkacak tablo böyle olacak."* diyerek durumu açıklarken, diğer "sosyalist" Halkevleri Genel Başkanı Oya Ersoy ise "durum" tahlili yaparak olayı açıklıyor: "*Ancak solcular ve sosyalistler çok iyi biliyor ki ülkede yüzde 60 sağ, yüzde 40 sol bir taban var. Seçim sonuçları da gösteriyor ki sağ taban AKP'de konsolide oldu. Buna şaşırmamak gerek... Ortada yeni bir şey yok. 2010'da, 2011'de AKP neyse bugün de o. Üstelik kendi iç krizleriyle karşımızda. Bizim görevimiz AKP'ye karşı tepkiyi örgütlemek, neoliberalizme karşı halkların haklarını savunmak, faşizme karşı mücadele etmek AKP'yi gerçek anlamda geriletecektir. Türkiye sosyalistleri hiçbir zaman AKP'nin sandıkta yenileceğini düşünmedi. Bundan sonra da düşünmeyeceklerdir.*"

EMEP'in "baba"larından Mustafa Yalçıner ise, *"yeni bir platformla yürümeye ihtiyaç vardır"* diyerek yenilgiye karşı bir "çözüm" sunmuştur. Aynı "platform" söylemi EMEP Genel Başkanı tarafından da yinelenmiştir: "*Bugünden itibaren sol, ortak mücadele platformlarını değerlendirmeli. Kürt halkı ve hareketiyle, diğer demokrasi güçleriyle birlikte birleşik bir cepheyi örmek gibi bir sorumluluğumuz var. İşçi sınıfına karşı sorumluluğumuz ve görevimizdir bu*." (Elbette bu "platformun" ne olacağı da açıklanmayı bekleyen sorulardan birisidir.)

"KP"nin seçim "değerlendirmeleri" ise, ülkemizdeki seçimlere bakış açısını gözler önüne seriyor. "*Bilindiği gibi KP 4 aylık bir süre içinde oylarını 5 katına çıkarmıştır*" (KP Merkez Komitesi'nin seçimlere ilişkin açıklaması). Ve bu "artışla" birlikte 2011 de aldığı oylarla "örtüştüğünü" söyleyerek bunu bir başarı olarak sunuyorlar. (Ne de olsa "düzen partilerinden" hiçbiri oyunu "5 kat " arttırmamıştır!) Üstelik bu "başarısı" kendilerine oy veren "*yoksul emekçilerin düzenden ve düzen muhalefetinden kopuşuna denk düşen eğilim*" sergiliyordu (agy). Böyle bir değerlendirmenin TRT'deki seçim konuşmasının ardından yapılması ise, olayı biraz daha dramatize ediyor: "*Yılların diğer günlerinde 'aydınım, sosyalistim' diyerek dolaşanların seçim gününde sisteme yamanmaları ve bunu da 'sosyalistliğin, aydın olmanın gereği' diye sunmaları Şubat ayının 4 senede bir 29 çektiği için 'uzadım' diye böbürlenmesine benziyor! Diğer günlerde sola, seçim günü sisteme dönük solculuk olmaz!*" (Nihat Behram)

1 Kasım seçim sonuçlarını "*Şimdi Ne Yapmalıyız?*" sorusu etrafında açıklamaya çalışan HTKP teorisyenlerinden birisi seçimleri utangaç biçimde kutsuyor: "*Genel olarak bakıldığında, hem seçimlerin o kadar da önemsiz olmadığı, hem de emperyalistlerin ya da sermaye sahiplerinin sandıktan diledikleri sonucu çıkaramayabilecekleri bir*

kez daha netlik kazandı." (Erkin Özalp, 4 Kasım 2014, *İlerihaber*) "Sermaye sahiplerini" ve "emperyalistlerin" seçimden istediklerini alamayarak sandıkla "yenilebileceği" ve sandıkların "meşruluğu" ancak bu kadar net bir şekilde "savunulabilinir"!

"*Kıvırmadan söyleyelim: Bu karanlık günler sizin yüzünüzden!*" yazısını yazan ise, "*Kuşkusuz, seçimlerle daha güzel bir dünya olacağına inanacak kadar saf değilim. Ancak az da olsa soluk alacak bir ülke olasılığını öngörüyordum. Yanıldım.*" (Enver Aysever, 4 Kasım 2015, *Birgün*) derken, diğer taraftan aynı yazıda "yazıyı neden yazdığını" açıkladığı bölümde ise, "*Sizi çekmek, taşımak zorunda değiliz artık. Sol; hdp/chp sıkışıklığından kurtulmalı. Yeni bir dil kurmalı. AKP'nin kurduğu saltanatı yıkmak için sıfırdan, maraton koşacak dirençle yola koyulmalı. Zor değil yahu! İşte daha üç ay önce yüzde kırka varan oy çıktı sandıktan. Bu insanlar size bayıldığı için vermedi oylarını, beklentileri açıktı ...*" diyerek aslında mevcut "sol" partilere "alternatif" olarak kurulacak "sistem içi" bir parti ve bir sonraki seçimlerde bu partinin alacağı oylarla "ülkede soluk alınacağı" ve bu "soluk" almadan sonra "alternatif" bir sistem kurulana kadar bu partiyi "gereksinimlere" hizmet ettikçe savunulacağını –ta ki yeni bir alternatif sistem olana kadar ve bu arada "oy verin ama sonunu da bilin" demeyi de bir kenara bırakmaz sanırım– dile getirme gibi "bilimsel/mantıksal" bir açıklama yapıyor.

Bunlara ek olarak 7 Haziran'ın en temel sloganı olan "*Seni başkan yaptırmayacağız*" söylemi, her ne kadar sözlerin "yanlış" anlaşıldığı "öyle denilmek istemediği" gibi ardı sıra gelen açıklamalar eşliğinde "*başkanlık sistemini tartışabiliriz*"e bıraktı. (Bir "ama" da burada kendisini yine gösteriyor "biz başkanlık sistemine karşıyız") . Bu "tartışma" konusunda kendi içlerinde bir "sorun" yaşayacakları kendisini hissettiriyor. Dengir Mir Mehmet Fırat, başkanlık sistemine itirazları olmadığını, karşı çıktıklarının "*Türk tipi başkanlık sistemi*" olduğunu, "*Amerikan tipi başkanlık sistemini*" ise destekleyebileceklerini söylerken, Fırat'ı destekleyen bir açıklama da Celal Doğan'dan geldi: "*Başkanlık sistemi, demokrasinin içerisinde bir sistem. Buna itirazım yok, ama nasıl bir başkanlık isteniyor bunun tartışılması gerekir*".

Bu iki açıklamaya "karşı" başkanlık sisteminin "tartışılabileceği" düşüncesini ortaya atan HDP sözcüsü Ayhan Bilgen ise, "*Başkanlık modeline karşıyız, başkanlık modeli ile ilgili karşı tutumumuz Anayasa Hazırlık Komisyonu'nda ne kadar netse 'Seni başkan yaptırmayacağız' söylemimiz ve bunun toplumda oluşturduğu karşılık ne kadar netse biz aynı noktadayız. Sadece Anayasa yapım yöntemi ile ilgili olarak her şeyin tartışılabileceğini ifade ediyoruz. Özgürlükçü bir Anayasa'dan yanayız ancak yerel yönetimlerin güçlendirilmesi, Anayasa'nın başlangıç kısmındaki retçi tutum bizim açımızdan hükümet modelinden daha önceliklidir. Dolayısıyla da başkanlık sistemine karşıyız. Karşı olmaya devam edeceğiz.*" derken (4 Kasım 2015, *Birgün*) "Saray"dan bugün yapılan "referandumsa referandum" açıklamasının, acaba yeni kurulacak olan masada %13'lük bir "koz" olmasa da %10'luk kısmı "kullanabilirler mi?" sorusunu akıllara getirmiyor değil... (Bu arada "Kandil"in yaptığı açıklamayı göz ardı etmek imkansız: "*Bizce hâlâ geçerli olan 7 Haziran sonuçlarıdır*." Duran Kalkan, 3 Kasım 2015)

Oysa PKK'nın, "Kandil"in, 7 Haziran seçimlerinin hemen sonrasında HDP'nin "seni başkan yaptırmayacağız" sloganına dayanarak HDP'nin AKP ile "işbirliğini" reddetmesini "sert" bir dille eleştirmişti. M. Karayılan, "*HDP'nin de bu konuda dar yaklaşımları var*" diyerek şöyle söylüyordu: "*Bu konuda 'ben filan kesle koalisyona girmem' türünden açıklama ve tutumlarda da bana göre duygusallık vardır.*"

1 Kasım seçim sonuçları karşısında en popüler "değerlendirme"lerden birisi de, AKP'nin elde ettiği seçim "başarısının" bir "**Pirüs zaferi**" olarak tanımlanmasıdır.

"Pirus zaferi" söylemini ilk dile getiren Halkevciler oldu. Oya Ersoy, "*AKP'nin kazandığı zafer bir Pirus zaferidir*" değerlendirmesiyle kapıyı araladı. Aynı kapıdan ilk giren eski TSİP teorisyeni ve yeni neo-liberal solcu Oya Baydar oldu. 4 Kasım tarihli "*1 Kasım'ın özeti: Savaşın, şiddetin, yalanın Pirus zaferi*" başlıklı yazısıyla bu söylemi manşete taşıdı. Ardından 7 Kasım'da *Yeni Özgür Politika*'daki bir "köşe" yazısında 1 Kasım seçimi "*Erdoğan faşizminin Pirus zaferi*" olarak tanımlandı. Bunu, "*AKP'nin 1 Kasım'da kazandığı 'başarı' ciddi bir halk muhalefeti karşısında paramparça olacak*

bir 'Pirus zaferi'dir" diye yorumlayan EMEP GYK Bildirgesi takip etti. "Pirus zaferi" kervanına *Birgün* gazetesi Taner Timur'un "*1 Kasım seçimleri, sindirme politikası ve pirüs zaferi...*" başlıklı yazısıyla katıldı.

AKP'nin "Pirus zaferi" söylemine "*HDP, 7 Haziran'a göre oy ve önemli sayıda milletvekili kaybetmekle birlikte %10 seçim barajını aşmayı başarmıştır*" söylemi eşlik etti. Böylece HDP'nin oylarının beşte birini kaybetmesi "başarı" olarak sunuldu.

1 Kasım ne kadar açık bir tablo ortaya koymuş olursa olsun, "sol" (legalist sol) seçim sonuçlarını görmezlikten gelmeyi ve kendi "ajandaları" doğrultusunda "gündem" belirlemeyi sürdürürken yeni bir söylem daha ortaya çıktı: **Saflaştırma**.

Halkevci Oya Ersoy, "*Sağ seçmeni saflaştırmadaki tarihsel araçlar, Kürtlere, Alevilere, solculara dönük düşmanlık iktidarın en önemli kampanya aracı olmuştur ... Bunun için sosyalistlerin kalıcı ve kararlı bir mücadele çizgisine ihtiyaç vardır. Bu çizgi faşizme karşı mücadeleyi ve halkın politikleşmiş hak ve emek mücadeleleri ekseninde saflaştırılmasını, sokakta etkin bir şekilde seferber edilmesini içermelidir*" diyerek "sağ saflaşma"ya karşı "sol saflaşma"nın gerekliliğine gönderme yaptı. (Burada *Yürüyüş* çevresinin hakkını da teslim etmek gerekir. 4 Ekim tarihli *Yürüyüş* dergisinde "*Devrimci görev halkı saflaştırmak, çelişkileri derinleştirmektir*" başlıklı "baş yazı"da bu konu işlenmiştir.)

Yıllarca AKP'nin "ayrıştırıcı dil" kullanarak halkı "kutuplaştırdığı"ndan söz eden "sol", şimdi "kutuplaşma" yerine "saflaştırma" sözcüğünü geçirerek yeni bir "yol"dan söz etmektedir.

Bu, yalın ve basit bir sözcüksel farklılık değildir. AKP'nin "kutuplaştırma" politikası nasıl ki bir iç savaş politikasının parçasıyla, "sol"un yeni "saflaştırma" söylemi de iç savaş politikasının parçası olmak durumundadır. Karşı-devrimci iç savaşa karşı, devrimci iç savaş demektir. Bunu açıkça kabul edip, buna uygun bir çizgi izlemek yerine sözcük oyunlarıyla yetinmek yalın bir oportünizmin ifadesidir. (Bu sözcüksel değişime dayalı söylemin bir uzantısı da "halkın" ya da "sınıfın" "*politikleşmiş*" hareketi ya da mücadelesi söylemidir.)

Solun, legalistinden utangaç legalistine kadar bilcümle "sol"un her seçimde ortaya çıkan bu halleri bunlarla sınırlı değildir. Yılların müzmin ve iflah olmaz legalistleri, parlamentarizm destekçileri, her ortamda kendisine yol bulan oportünistleri şimdi "biz seçimlerin bir çare olduğunu hiç söylemedik" türünden açıklamalar yapabilmektedirler. Bu konuda karpuz gibi ikiye ayrılmış SİP-TKP'nin her iki kesiminin açıklamalarına bakmak yeterlidir.

Son olarak "bağzı" verileri de aktaralım ("sol" ve "komünist" iki partinin 1 Kasım seçimlerinin "gerçek kazanan"ını anlamak için de bu bilgiler gereklidir):

Sözünü ettiğimiz "partiler", nereden bakılırsa bakılsın, kendilerini nerede konumlandırırlarsa konumlandırsınlar, her durumda legalizmin olabilecek en "örgütlü" partileridirler. Birisinin adı "Komünist Partisi", diğerinin adı "Halkın Kurtuluş Partisi". Birincisi kendisini illegal TKP'nin devamı olarak ilan ederken, ikincisi (HKP) "Türkiye'nin devrim teorisini üreten, yaratan" Dr. Hikmet Kıvılcımlı'yı "önderimiz" olarak ilan eder.

Birisi, Okuyan-Güler ikilisinin "KP"si, "oylarını beş kat artıran" parti olurken, diğeri, "Bilimcil Sosyalizmin temsilcisi" (ki bu söylem bir zamanların illegal TKP'sinin legal söylemidir) HKP oylarını %42 artıran "yegane" partidir.

Okuyan-Güler ikilisinin "KP"si, "yekpare" TKP olarak 2011 seçimlerinde 64.006 (%0,15) oy almışken, 1 Kasım'da aldığı oy 52.527 (%0,11) olmuştur. Bu sonuç, 7 Haziran seçimlerinde aldıkları "komik" dediklerini söyledikleri %0,03 oy oranıyla (13.497 oy) kıyaslandığında "tartışmasız" büyük bir "başarı" kazanmışlardır! Bu büyük "başarı"nın, kendisine HTKP adını veren kesimin "başarısızlığı" olduğu kesindir. Ama kesin olan bir başka gerçek ise, aldıkları oyların ancak **bindelerle** ifade edilebildiğidir.

"Bilimcil Sosyalizmin temsilcisi" HKP'nin ise, 2011 seçimlerine katılmadığından beş yılda ne kadar gelişme gösterdiğini bilemiyoruz. Ama 7 Haziran seçimlerindeki 60.396 (%0,13) oyunu "%42'lik artışla" 83.057'ye (%0,17) yükseltmeyi "başarmış"tır! Bu "başarı" da yine **bindelerle** ifade edilen "başarı" olarak solun seçim hallerinin hanesine yazılmıştır.

Bir kez daha "kazasız, belasız, güven ve barış ortamında" bir seçimi atlattık. Bundan sonrası "allah kerim!"

Oportünistler, Revizyonistler, Pasifistler, Ortayolcular, Kendiliğindenciler...

Aslında bu yazı, seçimlerde, özel olarak da 1 Kasım seçimlerinde, "sol"un legalizminin ve parlamenter alıklığının niteliğini ortaya koymayı amaçlar. Bunun için de birkaç cümleyle bu niteliğin ortaya konulmasıyla yetinilebilir: "Legalist Sol", revizyonist kökeni ve neo-liberal sol yönelimi içinde kendi oportünist ve pasifist niteliğini yeniden üretmiştir. Suruç ve Ankara katliamlarından sonra görüldüğü gibi, pasifizmin oportünist niteliği de "seçim politikaları"nda ve "seçim ittifakları"nda görünür olmuştur.

Evet, bu iki cümle, "solun halleri"ni, en azından marksist-leninist terminoloji çerçevesinde özetlemektedir. "Dün", "dünle giden dün"de, bu cümlelerin belirgin ve anlaşılabilir bir anlamı vardı. Ama bugün, ne marksist-leninist teori, ne yazın, ne de terminoloji bulunmaktadır. Dolayısıyla içinde oportünist, revizyonist, pasifist ve de neo-liberal sol sözcüklerinin geçtiği cümlelerin, anlatımların "üç kuruş" değeri yoktur.

*Oportünizm*in, sadece somut-pratik yaşamda ortaya çıkan "fırsatlar"dan, "olanaklar"dan yararlanmak olarak anlaşıldığı bir "bugün"de yaşıyoruz. Ekonomik krizin "yeni fırsatlar" yarattığına, AKP iktidarıyla birlikte Türkiye'nin "fırsatlar ülkesi" olduğuna hemen hemen hiç tepki gösterilmemesi de "fırsatçılığın" (oportünizm) olağan ve doğal görülmesinden kaynaklanmaktadır.

Yine de bu olağan ve doğal görüntünün kendisi oportünizmin "sol"daki egemenliğini ve gücünü açıklamamaktadır. Eğer kendisine (gerçekte öyle olmasa bile) marksist-leninist diyenler kolayca oportünist olabiliyorlarsa ya da bu oportünistliklerini çevrelerinde yayabiliyor ve gizleyebiliyorsa, bunun en temel nedenlerinden birisi marksist-leninist teorinin bir yana itilmesidir. Ama bu marksist-leninist teorinin bir yana itilmesi, basitçe onun gözlerden uzaklaştırılmasıyla, bilinmezliğe itilmesiyle olmamıştır. Bu "itilme", marksizm-leninizmi öğrenme süreçlerinin, daha tam ifadeyle, marksist-leninist eğitim çalışmalarının "gereksiz" hale getirilmesi ve bu "işlevin" ikincil el bilgilerle dolu, kolay okunur, eğlendirici kitaplara bırakılmasıdır. Örneğin, Lenin'in *Ne Yapmalı?* kitabını okumak ve anlamak yerine "*'Ne Yapmalı'cılar Kitabı*"nı okumak kafidir! Böyle olunca da, bu "yardımcı ders kitabı" kitabın aslının yerine geçmekte ve kitabı yazanın seçmeciliğine göre "bilgi" sunmaktadır.

Bu durumda, Latince kökenli oportünizm sözcüğünün siyasal anlamı ve marksist-leninist çizgi açısından konumu kolayca bir yana itilebilmektedir. Doğal olarak ("doğa boşluk kabul etmez") bu "bir yana itme"nin yarattığı boşluk da "sanal alem"den (örneğin, *Wikipedia*'dan) doldurulmaktadır. Bütün bunlara küçük-burjuva aydınları arasında popüler olan "oyun teorisi"nin (*Game theory*) oportünizme yüklediği olumlu anlam eklendiğinde, kendisini solda tanımlayan, sosyalist ve hatta komünist olarak gören ya da devrimci olmaya yönelen insanlar için hiçbir sakıncası olmadığı gibi, tersine fırsatlardan yararlanmayanları "budala" olarak gören bir zihniyet oluşturmaktadır.

Lenin'in *Ne Yapmalı?* kitabını "ikinci elden" "öğrenmiş" bir devrim sempatizanı kişinin Lenin'in şu sözlerinden bihaber olarak

"devrimcilik" yapmaya çalışması çok doğaldır:

> "Oportünistler bir ülkede uzun zamandan beri ayrı bir bayrak altında birleşmişlerdir; bir diğerinde teoriyi savsaklamışlar ve gerçekte radikal sosyalistlerin siyasetini izlemişlerdir; bir üçüncüsünde devrimci partinin bazı üyeleri oportünizm kampına gelmişler ve amaçlarına, ilkeler ve yeni taktikler uğruna açık mücadeleyle değil, partilerini yavaş yavaş, hissedilmez ve, deyim yerindeyse, cezalandırılamaz bir biçimde yozlaştırarak ulaşmaya çalışmışlardır; bir dördüncü ülkede ise, aynı cinsten kaçaklar, 'legal' eylemle 'illegal' eylemi tamamen orijinal bir biçimde birleştirerek, siyasal köleliğin karanlıklarında aynı yöntemlere başvurmaktadırlar, vb.. Eleştiri özgürlüğünden ve bernştayncılıktan, Rus sosyal-demokratlarının birliğini sağlamanın bir koşulu olarak sözetmek ve Rus bernştayncılığının kendisini nasıl ortaya koyduğunu ve bunun ne gibi özel sonuçlar verdiğini açıklamamak, hiç bir şey söylememek amacıyla laf etmektir." (Lenin, *Ne Yapmalı?*, s.23-24)

Yine oportünizmin en tipik özelliği olan olayların kuyruğuna takılmayı ve belli bir devrimci plan/strateji çerçevesinde mücadele edilmesini yadsıyan özelliğini ortaya koyan şu saptama da bilinemez olarak kalır:

> "Özlemi duyulacak olan mücadele, mümkün olan mücadeledir, ve mümkün olan mücadele belli bir anda verilmekte olan mücadeledir. Bu, kendini edilgen olarak kendiliğindenliğe uyduran sınırsız oportünizm eğiliminin ta kendisidir." (Lenin, *Ne Yapmalı?*, s. 63)

Hiç şüphesiz marksizm-leninizmden söz edip Lenin'i "ikinci el"den okuyanlar için Mahir Çayan yoldaşın şu belirlemesi de bilinemezler arasında yer alır:

> "Bilimsel sosyalizmin ustaları devrimci savaşı, iktisadi, siyasi, ideolojik mücadele diye tanımlarlar.
>
> Sahip olduğu devlet aygıtı, ideolojisi, kültürü, sanatı ... vb. bilimsel sosyalizmin karşısında bozguna uğramış olan karanlık güçler, zorla, savaşla gelişmesini, güç kazanmasını önleyemedikleri proleter sosyalizminin gelişmesini bir süre de olsa engellemek için, proleter sosyalist saflara sızarak proleter sosyalist teoride tahrifler, sabotajlar yapmaya, devrimci saflarda kargaşalık yaratmaya çalışırlar.
>
> 'Tarihin diyalektiği öyledir ki, marksizmin teorik zaferi, onun karşıtlarını marksizm kılığına girmeye mecbur eder.'
>
> Bilimsel sosyalist teoride tahrifler yapma ve kafaları bulandırma eylemi mutlaka bilinçle ve art niyetle yapılmaz. İnsanlığın mutluluğu, özgürlüğü vb. gibi yüce amaçlarla yola çıkan kişi, iki bin yılın idealist tortularından salt anlamıyla arınamamasının ve de devrimci teoriyi kavrayamamasının sonucu –proleter sosyalist teorinin lafızlarına kölece bağlanması, sınıf iç güdüsünde devrim yapamamış sözde sosyalist, pratiğe katılmayan bir birey vb.– bilimsel sosyalist teoride tahrifler yaparak, gerici sınıfların hesabına pekala çalışabilir. Bu kişiye literatürde 'objektif olarak ajan' denilir.
>
> Bilimsel sosyalizmin ustaları tehlikeyi başlangıçtan itibaren görmüşler ve bilimsellik kisvesi altındaki bu gerici güçlerin devrimci saflardaki uzantılarıyla, yaşantıları boyunca mücadele etmişlerdir. Bilimsel sosyalizmin gelişimi bir yerde bu sapmalara karşı verilen uzun mücadeleyle hızlanmış ve güç kazanmıştır. Açıkça karşı saflarda yer alanlardan çok daha tehlikelidirler, sosyalist saflardaki gericiler.
>
> Kısaca özetlersek, anti-sosyalist güçlerin, kılık değiştirip devrimci saflara sızarak, bilimsel sosyalist teoride sabotajlar yapmasına literatürde 'oportünizm' denir. Oportünizm bukalemun gibidir. Amacı için girmeyeceği kılık, yapamayacağı şey yoktur.
>
> 'Oportünizm çeşitli kılıklara bürünerek sosyalist hareket içinde ortaya çıkar. Oportünizmin kılığını, o ülkenin ekonomik ve sosyal bünyesi, gelişme derecesi –gelişme derecesi ile kopmaz bağları bulunan– proletarya-

nın bilinç ve örgütlenme düzeyi, dolayısıyla ülkenin içinde bulunduğu devrim aşamasının niteliği belirler. Kısaca denirse, dünyadaki ve ülkedeki hakim ve tali çelişkilere göre oportünizm biçimlenir, kılık kıyafetini ayarlar. Hangi devrim süreci içinde olursa olsun, hangi kılığa bürünmüş olursa olsun oportünizmin değişmez özelliği ideolojik mücadeleden kaçmaktır. Oportünizmin panzehiri ideolojik mücadeledir. Oportünizm devrimci teorinin karşısına hiç bir zaman açıkça çıkamaz.'

Oportünizmin açıkça çıkamamasından anlatılmak istenen şudur: açıkça teorik tartışmalardan kaçınmak, devrimci teoriyi küçümseyerek yalnız pratiğe önem vermek, koşulları ve olanakları uygun ise bilimsel sosyalizmin öğrenilmesine karşı çıkmak ve parti içinde sosyalist eğitimi önemsememek, ülkenin koşullarının uygun olmadığını söyleyerek bilimsel sosyalist teoriye ters düşen kavramlar kullanmak ve aykırı şeyler söylemek ve kanımızca en önemlisi de, bilimsel sosyalizmin ustalarının arkasına gizlenerek, bilimsel sosyalizmin ana metinlerinde tahrifat yaparak, kendi oportünist tezlerini bilimsel sosyalizmin tezleri diye savunmaktır.

En son söylediğimiz oportünizm, yani bilimsel sosyalizm ustalarının eserlerini tahrif ederek, bilimsel sosyalizm ustalarının, yaşadıkları dönemin bazı ülkelerinin ayrık ve özel koşullarının oluşturduğu sosyal pratikten hareketle, o ülkeler için geçerli olan istisnai tezlerini, evrensel geçerliliğe sahip tezler diye ileri sürerek veyahut bunun tam tersi bir davranışla uzlaşmaz çıkar çelişkileri devam ettiği sürece, evrensel geçerliliğe sahip ana tezlerin geçmiş dönemin tezleri olduğunu ve içinde yaşanılan dönem için geçerli olmadığını söyleyerek kafalarda karışıklık yaratıp kendi tezlerini sinsice sergileyen oportünizm en ince, en dikkat edilmesi gereken ve de en tehlikeli olan oportünizm türüdür." (Mahir Çayan, *Revizyonizmin Keskin Kokusu-I*, 12 Ağustos 1969)

Olumsuzluğun daha da olumsuzu, kötünün daha da kötüsü vardır. Mahir Çayan yoldaş, aktardığımız belirlemesinin ilk cümlesinde yer alan şu sözler "bilinemez"lik alanında kalabilmektedir: "Bilimsel sosyalizmin ustaları devrimci savaşı, iktisadi, siyasi, ideolojik mücadele diye tanımlarlar."

Marksizm-leninizmle, devrimcilikle azçok tanışıklığı olan herkesin bilebileceği (ama "bilinemez" olan) gibi, "iktisadi mücadele" *ekonomik-demokratik mücadele* olarak da tanımlanır. İşçi sınıfının ve diğer halk kitlelerinin kendi yaşam ve çalışma koşullarını iyileştirmek uğruna (sendikalar aracılığıyla) yürüttükleri ekonomik/iktisadi mücadele, aynı zamanda yaşam ve çalışma koşullarına ilişkin haklar elde etme mücadelesini, yani demokratik mücadeleyi de kapsar.

Ne Yapmalı?'yı okuyan herkes Lenin'in şu sözlerini hemen anımsayacaktır:

> "İktisadi mücadele, işçilerin, işgüçlerini daha elverişli koşullarla satmak için, çalışma koşullarını, yaşam koşullarını iyileştirmek için, işverenlere karşı kolektif mücadelesidir. Bu mücadele, zorunlu olarak, sendikal bir mücadeledir, çünkü çalışma koşulları farklı meslek dallarında büyük farklılıklar gösterir, ve bu yüzden de bu koşulların iyileştirilmesi uğruna mücadele, ancak meslek örgütü temeli üzerinde yürütülebilir (Batı ülkelerinde sendika temeli aracılığıyla; Rusya'da geçici meslek birlikleri ve bildiriler vb. aracılığıyla). Demek ki, 'iktisadi mücadelenin kendisine siyasal bir nitelik' kazandırmak demek, bu mesleki istemlerin yerine getirilmesi için uğraşmak, her meslek kolundaki çalışma koşullarını (Martinov'un makalesinin bir sonraki sayfasında, s. 43'de), 'yasal ve idari önlemler' yoluyla iyileştirmek demektir. İşçi sendikalarının yapmakta oldukları ve her zaman yapmış oldukları da bundan başka bir şey değildir. Bay ve Bayan Webb gibi ağırbaşlı bilim adamlarının (ve 'ağırbaşlı' oportünistlerin) yapıtlarını okuyunuz, o zaman İngiliz işçi sendikalarının uzun zamandan beri "iktisadi mücadelenin kendisine siyasal bir nitelik kazandır-

ma" görevini benimsediklerini ve o görevi uzun zamandan beri yerine getirmekte olduklarını, uzun zamandan beri grev hakkı için, kooperatif ve sendika hareketi önünde bütün yasal engellerin ortadan kaldırılması için, kadınların ve çocukların korunmasını sağlayacak yasalar için, sağlık, ve fabrika yasaları vb. aracılığıyla çalışma koşullarının iyileştirilmesi için mücadele etmekte olduklarını göreceksiniz." (agy, s.79)

Bunlarla birlikte Lenin'in *Ne Yapmalı?*'sında "ekonomizm"in şu "tez"leri ileri sürdüğü de görülür:

"İşçi sınıfının siyasal mücadelesi sadece (hiç de "sadece" değil) iktisadi mücadelenin en gelişmiş ve en etkili biçimidir."

"Sosyal-demokratlar, şu anda, iktisadi mücadelenin kendisine olabildiğince siyasal bir nitelik kazandırma göreviyle karşı karşıya bulunmaktadırlar."

"İktisadi mücadele, yığınları etkin siyasal mücadeleye çekmek için en geniş uygulanabilirliğe sahip bir araçtır." (agy, s. 75)

Lenin'in kitabını (ve elbette tüm kitaplarını) "birinci el"den okuyanlar için 1 Kasım seçimlerinin ardından söylenen şu sözlerin boş ve anlamsızlığı, hatta su katılmamış bir "ekonomizm" ürünü olduğu hemen görülecektir:

"İktidar karşısında toplumsal muhalefetin mücadele gereklilik ve olanakları önümüzdeki dönem daha da güçlenecektir. Bunun için sosyalistlerin kalıcı ve kararlı bir mücadele çizgisine ihtiyaç vardır. Bu çizgi faşizme karşı mücadeleyi ve halkın **politikleşmiş** *hak ve emek mücadeleleri* ekseninde saflaştırılmasını, sokakta etkin bir şekilde seferber edilmesini içermelidir." (Halkevleri Genel Başkanı Oya Ersoy)

Evet, marksist-leninist teorinin yalın biçimde bir yana itildiği, "teori" denilen şeyin basit bir "köşe yazısı"yla özdeşleştirildiği "bugün", "**politikleşmiş**" iktisadi mücadeleden söz etmek bile "derin", "ufuk" açıcı, "yol" gösterici saptama olarak görülebilir. Üstelik böylesine "derin" sözler kendilerini bir "siyasal hareket", bir "siyasal örgüt" olarak görenler tarafından edilebilmektedir. Lenin'in sözleriyle söylersek, bu "politikleşmiş" iktisadi mücadelecilik, "kendini edilgen (pasif) olarak kendiliğindenliğe uyduran sınırsız **oportünizm** eğiliminin ta kendisidir".

Marksist-leninist klasiklerin yerini "ikinci el" kitapların ve "köşe yazıları"nın aldığı "bugün"e ilişkin bir başka örnek de SİP-TKP'sinin "KP"sinin teorisyenlerinden birisinin "açıklayıcı" yazısından verilebilir.

Bu "ikinci el" bilgi "dağarcığı" teorisyen 1 Kasım seçimlerinin sonuçlarına "aldırmamazlık" edilemeyeceğini "usulen" söyledikten sonra şöyle devam eder:

"Ne olursa olsun, işimize bakmalı. Hiç aldırmadan, hiç takmadan olmaz; o zaman işimizi iyi yapamayız. Kavrayıp yerli yerine oturtacak kadar taktıktan sonra, hak ettiğinden bir saat bile fazla süre harcamadan, hemen işimize dönmeli, oraya yoğunlaşmalıyız..." (Mesut Odman, 27 Kasım 2015, Solportal)

Peki "işimiz" nedir?

Teorisyen bunu hemen yanıtlar: "Ne olursa olsun hemen her şeyle uğraşma konusunda, ancak onu nasıl ve ne kadar kolaylaştırdığına, onun açısından ne ölçüde gündemde tutulması gerektiğine bakarak karar vermek durumunda olduğumuz asıl işimiz örgütlenmektir..."

Buraya kadar "iç açıcı", "yol-yordam" gösterici bir şeyler okuyoruz! Ardından "örgütleme"yi "hangi örgüte yapacağımız"a ilişkin yönerge gelir:

"Her örgütün farklı özellikler taşıyabileceğini ve bu özelliklerin örgütlenme çabalarını farklılaştıracağını akılda bulundurmakla birlikte, burada önemli olan iki kategori örgütün varlığından söz edilebilir: biri parti, öbürü diğer örgütler. Altmışlı yılların ortalarında, 'ana örgüt' derdik; o parti idi. Bir de 'ana örgüt paralelindeki örgütler' vardı. Aslolan ilki idi..."

Aktarmaları uzatmaya gerek yok. Teorisyenin söylemek istediği (neden doğrudan söyleyemediğini de anlamak zor) seçimmeçimi bırakıp partiye adam örgütleme "işimize" geri dönmektir. Böyle olunca da, teorisyenin "asıl işimize", partiye adam örgütleme "işimize" geri dönmekten söz ettiğine göre, yazının hedef kitlesi "KP"lerinin biza-

tihi kendi kadrolarıdır. Bu kadrolara, "KP" üyelerine "solportal" gibi "herkese açık kapı"dan "yönerge" verilmektedir. Eğer bu kadrolar, parti üyeleri Lenin'in *Ne Yapmalı?* kitabını "ikinci el"den okumamış olsalardı, böyle bir "yönerge"nin kendilerini budala yerine koymak anlamına geldiğini kolayca anlayabilirlerdi.

Bu örnek de, revizyonizmin, "altmışlı yıllar"daki tanımla "*modern revizyonizmin*" oportünizmini ve "bugün"e kendisini uyumlandırmakta fazlaca zorluk çekmediğini göstermektedir.

Ama burada kullandığımız "revizyonizm" ya da "modern revizyonizm" terimlerinin "bugün" açısından fazlaca bir anlamı da yoktur. "*Re-vizyon*" sözüklerinden yola çıkarak "revizyonizmi", marksizm-leninizmi "*yeniden gözden geçirmek*", neo-liberal sol söylemle, "*günün koşullarına uyarlamak*" olarak anlamak, yani *olumlu* bir sözcük olarak görmek revizyonizmin anti-marksist niteliğini bilmemek demektir.

Şüphesiz revizyonistler aynı zamanda oportünisttirler. Böyle olduğu için de oportünizmin tüm özelliklerini yansıtırlar. Yukarda SİP-TKP'sinin "KP" bölüntüsünün teorisyeninin "halini" ele aldık. Şimdi diğer bölüntünün, HTKP'nin teorisyeninin incilerine bakacağız.

Teorisyenimiz, yaşını-başını almış, SİP'ten yola çıkmış, gezmiş-dolaşmış yeniden SİP'e dönmüş ve ardından SİP-TKP'sinin iki bölüntüye ayrılmasında etkin olmuş Metin Çulhaoğlu'dur. Deneyimli teorisyen "Çıkar yol görünmeyen iki başlık" yazısında "özellikle ön plana çıkan ve kritik önem taşıdığı söylenebilen" iki konuyu, "uçak düşürme meselesinden sonra Türkiye'nin durumu ve içeride de şu malum başkanlık sistemi…" ele alır. Doğal olarak önce "her iki başlığa ilişkin genel tespitleri... aktarır". Eşme Ruhu'ndan, düşürülen Rus uçağı olayından, Kürt sorunundan ve "saray"ın halinden söz edip, "her iki başlıkta da yakın dönemde bir uzlaşma, mutabakat ihtimali görünmemektedir" diyerek "genel tespitleri" yaptıktan sonra "sadede" gelir: "Peki, böyle bir durumda sol ne yapmalı?"

Bu soruya "bu yazıda hiç girmeyeceğini" söyleyerek yanıtlar. Bunun "nedeni"ni de şöyle açıklar: "Çünkü okur tarafından az çok makul bulunan bir yazının sonlarındaki "sol ne yapmalı" bölümünün şiddetli itirazlarla karşılaşması, sonuçta yazının 'doğru' bulunan ilk bölümü hakkında bile soru işaretleri doğurması muhtemeldir."

Her ne kadar "neme lazım..." diyerek işi "espri"ye çevirmeye çalışsa da, su katılmamış oportünizmin ta kendisidir. Bu oportünistlerin konuyu "espri"ye çevirmenin yanında belirgin bir özellikleri de "pişkin" oluşlarıdır. Örneğin, bu teorisyenimiz 7 Haziran seçimlerinin hemen ardından daha önce yaptığı "seçim tahmini"nin "tutmadığını" söylerken, "yanıldım" demekten imtina ederek çok kolaylıkla "İyi ki de tutmadı" diyebilmektedir. (Bkz. 9 Haziran 2015, İleri Haber)

Sözün özü, marksist-leninist metinlerin "ikinci el"den öğrenilmeye çalışıldığı, her türlü teorik-ideolojik tartışmanın bir yana bırakıldığı "bugün" de "oportünizm bukalemun gibidir". Onlar bulanık suda balık avlamanın dışında, suyu bulandırarak kendileri için balık avlayacak bulanık suyu da oluştururlar. Biz, "dün" olduğu gibi "bugün" de, oportüniste oportünist, revizyoniste revizyonist, pasifiste pasifist vb. demeyi sürdüreceğiz.

1 Kasım Seçimlerinin Fethullahçı Yorumu

Çatışmalı dönem:
92. yılında bir ülke çatırdarken
2 Kasım 2015/Nokta Dergisi

7 Haziran-1 Kasım seçimleri arası, kanlı bir dönem olarak kayıtlara geçti. Güneydoğu'da yaşanan şiddet olayları ve Cumhuriyet tarihinin en büyük terör saldırılarıyla Türkiye, can güvenliğinin olmadığı ülkeler statüsüne geriledi.

Milyarlarca dolar değerindeki Koza Holding'e tek bilirkişinin raporuyla el konuldu.

Polis, kapıları kırarak medya kurumlarını işgal etti. Atanan hükümet komiserleri, polisleri arkalarına alarak yazı işleri toplantıları yaptılar ve çok sayıda gazeteci işten çıkartıldı.

Bugün Tv ve Kanaltürk'ün yayınlarının kesilmesi, Bugün ve Millet Gazeteleri'nin basımının engellenmesiyle basın özgürlüğü yok edildi.

Cansız bedenler polis panzerlerinin arkasında sürüklendi, gazeteciler 'büyük reis'ten emir alan kişiler tarafından dövüldü.

IŞİD, Türkiye topraklarına yerleşti ve iktidara muhalif kesimleri hedef alan eylem stratejisiyle, kanlı zincirini örmeye başladı.

Yargı, iktidarın infaz mekanizmasına dönüştü. Muhalif kesimler dava yağmuru ve ağır yaptırımlarla karşı karşıya kaldılar.

Polis devleti uygulamaları yaygınlaştı. Emniyet gücü, parti yöneticilerinin emirleri doğrultusunda hareket etmeye başladı.

Yerleşik kurumların tamamı, parti politikalarına entegre hale geldi.

Türkiye Cumhuriyeti, 92. yılını kutladığı günlerde rejiminin ana kolonlarının yıkıldığı bir durumda.

İşlediği büyük suçlar nedeniyle demokrasi ve hukuka dönemeyecek olan yönetim, tek seçenek olarak baskı ve şiddetle varlığını sürdürüyor.

YENİ DÖNEM

Anadolu topraklarındaki devlet geleneğini ve kurumları, geri dönüşü zor biçimde

tahrip edilmiş durumda.

Başkanlık Sistemi'nin hukuk içinde kurulamayacağını bir kez daha teyid eden 1 Kasım seçimleriyle birlikte Türkiye, şiddetin dozunun daha da yükseleceği bir döneme giriyor. Bunun işaretleri iktidarın önemli isimleri tarafından seçimlerden önce verildi.

Sözcü, Cumhuriyet, Zaman ve Doğan Grubu'na el konulacağı, toplumun çeşitli kesimlerine yönelik operasyonların aralıksız devam edeceğine ilişkin söylemlerle, buna dönük hazırlıklar eş zamanlı olarak sürüyor.

PROVA YAPILDI

7 Haziran seçimlerinden sonra şiddet provası fazlasıyla yapıldı. İktidarın bir daha değişmeyeceğine ilişkin prova ise çoktan tamamlanmış durumda. Haziran seçimleri ardından Cumhurbaşkanı Erdoğan, hükümeti kurma görevini Cumhuriyet Halk Partisi'ne vermedi. Hükümeti kurma görevinin AKP dışında kimseye verilmeyeceğinin açık işareti böylece kayıtlara geçti.

Devletin kurumlarının tahrip edilmesi ve iktidarın meşru yollardan değiştirilemeyeceğine ilişkin oluşturulan fiili durum, Türkiye'yi karanlık bir döneme itiyor. Dünyada pekçok örneğinde olduğu gibi meşru yolların tıkanması, toplumsal patlamaları beraberinde getirebilicek bir gelişme. Türkiye ilk defa bir iç savaş ortamına sürükleniyor. Türkiye'nin bölünebileceğine ilişkin öngörüler, dünyanın saygın basın organlarında, Türkiye'yi yakından tanıyan uzmanlar tarafından dile getiriliyor. Üzerinde durulan ikinci nokta ise Türkiye'nin ilk defa ciddi bir iç savaş tehlikesiyle karşı karşıya oluşu.

Uzun süredir, "bizden olmayan" söylemi üzerine oluşturulan dil, etnik ve mezhepsel fay hatlarına yönelik ayrımcı ve dışlayıcı söylemler yanında, iktidarın propaganda makinesi konmundaki medya tarafından nefret söylemi toplumdaki farklı kesimler üzerine boca ediliyor.

SIKIŞMIŞLIK HALİ

İktidar yelpazesi dışındaki kesimler, ilk kez bu denli sıkışmışlık haliyle karşı karşıya. Muhalifleri bir araya toplayan bu durum, alternatif yolları zorluyor. Ancak siyasi alternatifler gerek iktidar partisi tarafından gerekse, muhalefet partileri liderlerinin yanlış stratejileri nedeniyle tıkanmış durumda. Bu tıkanmışlık beraberinde sıkışmışlık hali getiriyor. Aydınlar, sanatçılar ve muhalif yelpazede yeralan isimlerden "boğuluyoruz" çığlıkları peş peşe yükseliyor.

Toplumsal patlama iklimini, ekonomik dengelerin sürekli bozulması da besliyor. Adalet ve güvenlik hislerinin yok olmasına eklenen baskı, ülkeyi toplumsal patlama noktasına itiyor.

Saray'ın gerilim ve şiddetin dozunu yükseltmesi için ihtiyacı olan zemin de bir bakıma böylece oluşuyor.

KANLI DÖNEM

Güneydoğu'da Kürtlere yönelik daha kanlı dönemin başlatılacağında herkes hemfikir. Gerek yapılan yığınak, gerekse bir nevi dokunulmazlık sağlanan IŞİD'in zincirleme eylemleriye Kürtler üzerindeki gerilim artırıldı. Sokaklarda öldürülenlerin çoğunun çocuk olması, bazı il ve ilçelerin günler süren ablukaya alınması uygulamaları yeni dönemde ivme kazanarak sürecek.

Şiddet ve seçilmiş belediye başkanlarının tutuklanması gibi olaylarla Kürt siyasi hareketinin, "barajı aşmanın" da bir anlamı olmadığı duygusuna itilmesi hedefleniyor. Siyasetten umudun kesilmesine yönelik strateji yanında parti kapatmaya ilişkin hazırlıklar da başlamış durumda.

Ülke genelinde sıkıyönetim ilan etmek ve bu yolla tüm muhalefeti susturmak için "Kürtler" ve "Kürt isyanları" Osmanlı döneminden beri gerekçe olarak kullanıldı. Takrir-i Sükun Kanunu bunun en çarpıcı örneklerinden. 7 Haziran sonrası süreçte büyük ölçüde Güneydoğu'da yaşanan şiddetin Batı bölgelerine yayılması yönünde girişimlerin de yeni dönemde başlayacağı öngörülüyor.

Alevi önderler, mahallelerine yönelik IŞİD baskısını her geçen gün hissederken, Gaziantep, Diyarbakır gibi bölgelerde IŞİD'e ait dergahlar, hücre evleri gazetelerde boy boy haber yapılmasına rağmen müdahale edilmiyor.

Türkiye şiddetin korunan aparatları, parti polisi haline getirilmiş emniyet güçleri, tahrip edilmiş hukuki ve kurumsal altyapısı, baskı altına alınan toplumsal kesimleriy-

le iç savaş atmosferine sürükleniyor.

HAYATI İDAME SETİ!

Çatışma ortamına gidiş, pekçok kişide ülkeyi terketme duygusu uyandırırken sosyal medya ortamında iç savaş durumunda alınması gereken tedbirlerle ilgili paylaşımlarda da büyük artış var.

İşte hayatı idame ettirme setinde bulunması gerekenlerin listesi:

1- Isı yalıtımlı battaniye: Mendil büyüklüğünde ancak açıldığında bir kişiyi soğuktan koruyacak türden olanları temin edilmeli.

2- Yiyecek yığınağı: Uzun süre dayanıklı, bozulmayan, sıvı oranı az kuru gıda deposu.

3- Su temizleme tabletleri: Bulunduğunuz bölgedeki ırmak, çay, veya kaynak sularındaki zararlı bakterileri temizlemek için gerekli.

4- Parakort ip: Gerektiğinde balık tutmak için, dikiş dikmek, barınak yapmak için hatta yara dikmek için bile kullanılabilir.

5- Sapan: Sapanla her ne kadar sadece kuş vurulurmuş gibi bilinse de bizim büyük av dediğimiz domuz, geyik vs gibi hayvanları da avlamakta hatta balık vurmada bile kullanılabilir.

6- Düdük, kurşun kalem, dikiş seti

7- Tel testere: Özellikle barınak yapımında işinizi aşırı kolaylaştırır.

8- Ateş için: Magnezyum çubuğu veya çakmak.

9- Bıçak: Sapı ve gövdesi tek parça, kolay bileylenebilir sağlam bir bıçak.

Suriye, Musul ve IŞİD

"Bilindiği gibi, gerçek her yerde somuttur. Bu nedenle marksizmin tahlil metodu, daima 'somut durumların somut tahlilidir'. Bunun dışında nesnel bilgi edinme yolu yoktur.

Ama diyalektik yöntem kullanıyorum diye 'somut durumların, somut tahlilinde' tahlile tabi tuttuğun sorunu bıraktın mı hapı yuttun demektir. İşte o anda diyalektik yöntem, mekaniğe, senin dünya görüşün de, bilinemezciliğe dönüşür de sen hala Marksist diyalektikle sorunlara yaklaştığını zannedersin. Kısacası, 'somut durumların, somut tahlili'ni kullanmaya kalkan, diyalektikten habersiz, çatısı dar mekanik kafaların düşeceği kaçınılmaz yer, 'agnostisizm'dir. Oysa Marksist diyalektik 'somut durumların, somut tahlilinden' objektif bilgi teorisine geçer." (Mahir Çayan)

Gelişen ekonomik, toplumsal ve siyasal bir olayın niteliğini, yönelimini ve yönünü saptayabilmek için, her şeyden önce somut olayın somut tahlili yapılmalıdır. Bu tahlilin yapılabilinmesi için de, öncelikle somut olayın bütünsel ve her yönüyle ortaya konulması gerekir. Somut olayın bütünsel ve her yönüyle ortaya konulamadığı ya da (o zaman dilimi için) "bilinemediği" durumlarda, somut durumun somut tahlili, ister istemez olayın o ana kadar dışa yansıyan sınırlı yönleriyle yapılmak zorunda kalınır. Bu durumda da, yani somut durum bütünsel ve her yönüyle ortaya konulamadığından tahlil de belli sınırlılık içinde yapılabilir.

Bunların yanında, somut durumun her türlü **manipülasyon** ve **dezenformasyon*** koşullarında, somut olayın bütünselliği bir yana, ne olduğu bile tanımlanamaz hale gelir. Manipüle edilmiş ve dezenformasyonla bozulmuş bir olay, ne kadar somut durumun somut tahlili yapılıyor iddia edilirse edilsin hiçbir biçimde gerçeğe ve bilgiye ulaşmayı sağlayamaz. Bu nedenle, somut olayın öncelikle manipülasyonl ve dezenformasyonlardan arındırılması gerekir.

İkinci olarak, manipüle edilen ya da dezenformasyona konu olan bilgi kaynakları belirlenebilinse de, somut bilgiye ulaşmak hiç de kolay değildir. Özellikle ekonomik spekülasyonlara, uluslararası ve "derin devlet" faaliyetlerine ilişkin olayların gerçek/so-

* "**Manipülasyon**, yani güdüleme, belli konularda istenilen bir yönelimin ortaya çıkması amacıyla belli olgunun bir bölümünün ya da olgular dizisinin seçilerek ve kurgulanarak kamuoyuna sunulmasıdır. Kimilerinin 'bilgi kirlenmesi' olarak tanımladıkları **dezenformasyon** ise, belli konulardaki olağan bilgi akışını değiştirmek amacıyla, kurgulanmış gerçekdışı bilgilerin kamuoyuna sunulmasıdır.

Manipülasyon belirlenmiş bir amacın gerçekleşmesi yönünde hareket ederken, dezenformasyon bu amacın gerçekleşmesini engelleyen gerçeklerin, bilgilerin çarpıtılması, değiştirilmesi ve 'yalanlanması' yönünde hareket eder. Bu nedenle manipülasyonun olduğu yerde dezenformasyon da vardır." (*Kurtuluş Cephesi*, "Danıştay saldırısı Sonrasında Şeriatçı Manipülasyon ve Dezenformasyon", Sayı: 91, Mayıs-Haziran 2006.)

mut bilgisine ulaşmak neredeyse olanaksızdır. Öyle ki, bu gibi olaylarda "açık kaynaklar", yani kamuoyuna yansıyan bilgiler/haberler, olayın içinde yer alan tarafların çıkarlarına göre manipüle edilir.

Manipüle edilmiş, çarpıtılmış ve başkalaştırılmış bilgilerle somut durumun ne olduğunun bilinmesi bile olanaksızken, bu çarpık ve başkalaştırılmış bilgilere dayalı olarak "somut tahlil" yapmak sadece kurgusal sonuçlar üretir. Dolayısıyla da bu kurgusal sonuçlardan da "senaryolar" yazmaktan başka bir yol kalmaz. Kaçınılmaz olarak kurguya dayanan "senaryolar" ise, komplo teorilerinin dayanağı haline gelir.

AKP iktidarında oluşturulan "yandaş medya"nın ya da "havuz medyası"nın, özellikle AKP'nin (hiç kuşkusuz Recep Tayyip Erdoğan'ın) çıkarlarına ve demagojilerine aykırı olan hiçbir habere yer vermedikleri, tersine bu çıkar ve demagojiye uygun haber ürettikleri açıktır. Bir de buna her şeyi gizlemenin ve farklılaştırmanın adı olarak "milli çıkar" söylemi eklendiğinde herhangi bir olayın gerçekliğini bilme olanağı olmasa da, bu manipülasyonların ve dezenformasyonların niteliğini açığa çıkarmak olanaklıdır.

Bu durum, ekonominin durumuna ilişkin "veriler"de, ortaya çıkan siyasal olaylarda (örneğin Tahir Elçi vb. cinayetlerde) ve "dış politika" gelişmelerinde çok daha belirgindir.

Bu açıdan Suriye ve Rusya savaş uçağının düşürülmesi olayı, bir taraftan manipüle edilip demagoji konusu yapılırken, diğer taraftan "milli çıkar" ya da "milli sır" söylemiyle karartılmaktadır.

Bu karartmayı kaldırmak ve gerçekte ne olduğunu sergileyebilmek pek de olanaklı değildir. Çünkü Suriye'de "dönen dolaplar", Rusya savaş uçağının düşürülmesine ilişkin "somut kayıtlar" hep "gizlilik" kapsamındadır. İşin içine tüm emperyalist ülkelerin istihbarat teşkilatları, Suudi ve Katar "parababaları" ve Recep Tayyip Erdoğan'ın "örtülü ödeneği" girdiğinden, kimin kim olduğunu saptamak bile zordur. (Bu konuda Fehim Taştekin'in verdiği bilgiler bile yeterli olamamaktadır.) Burada yapılabilinecek tek şey, manipüle edilmiş ve çarpıtılmış haber-bilgilerin neler **olabileceğini** ortaya koymaktan ibarettir.

Herşeyden önce, Suriye "olayı"nın ne olduğunu anımsamak gerekir.

İlkin "Arap baharı" gündeme geldi. Tunus, Mısır ve Libya "Arap Baharı" söylemiyle siyasal dönüşümlere uğradı. Ardından "Arap Baharı" Suriye'ye "ulaştı". Saddam'dan sonra Baas'ın iktidarda kalmayı sürdürdüğü tek ülke olan Suriye birden "karıştı". "Barışçıl göstericiler" çok kısa bir zaman diliminde "silahlı isyancılar"a dönüştü. Suriye merkezi otoritesi büyük ölçüde hasara uğradı, pek çok kent ve kasaba "silahlı isyancıların" eline geçti. Ancak "silahlı isyancılar"ın "başarıları" belli bir süre sonrasında kesintiye uğramaya başladı. Bir çeşit "denge durumu" ortaya çıktı. Bu denge durumunda "silahlı isyancılar" ele geçirdikleri kent ve kasabaları kendi aralarında paylaşmaya başladılar. Bu paylaşımda kabile ilişkileri belirleyici olurken, birden "örgütler" peydahlandı. El Nusra, El Kaide, "Rojava Devrimi", Kürt kantonları ... vb. derken en popüler "fenomen" olarak IŞİD ortaya çıktı. Ve bugün neredeyse tek "fenomen" IŞİD oldu.

Olayların başlangıcında, yani "barışçıl göstericiler"in "silahlı isyancılar"a dönüştüğü ilk aylarda **Libya'dan** gelen "deneyimli savaşçılar" ve Libya'da ele geçirilmiş olan askeri malzemeler **Türkiye üzerinden** hızla Suriye'ye aktı. Saddam dönemindeki Kürt "göçü"nden esinlenen Recep Tayyip Erdoğan ve şürekası Suriyelilerin Türkiye'ye göç etmelerini teşvik etmekle kalmadı, doğrudan bu göçü organize etti. On binlerce Suriyeli sığınmacı kısa sürede yüz binleri geçti ve nihayetinde 2 milyonu aştı.

"Silahlı isyancılar", "silahlı muhalifler" olarak Türkiye'de ve AKP'nin organizatörlüğünde örgütlendi. SUK (Suriye Ulusal Konseyi" ve ÖSO (Özgür Suriye Ordusu) adı altında Türkiye'nin örgütlediği "silahlı muhalefet" geleceğin Suriye iktidarı olarak AKP tarafından kutsandı.

Binlerce TIR dolusu tonlarca silah, "yabancı cihatçılar" Suriye iç savaşında yerlerini alırken, bunun finansmanının Suudiler ile Katar'dan geldiği ayan beyan ortaya çıktı. Türkiye, daha doğru ifadeyle, Recep Tayyip Erdoğan ve AKP, Suudilerin ve Katar'ın "taşeronu" olurken, Suudi ve Katar'ın dolarlarıyla cari açığını ve Recep Tayyip Erdoğan'ın "örtülü ödeneği"yle "yabancı cihatçıları" finanse etmeye başladı.

Bugün Suriye olaylarını izleyen hiç kimsenin "silahlı muhalifler"in, "yabancı cihat-

çı-lar"ın Suudi Arabistan ve Katar tarafından finanse edildiğinden kuşkusu yoktur. Yine kuşku yoktur ki, Suudi ve Katar'ın paraları bu "silahlı muhaliflere" Türkiye üzerinden aktarılmaktadır.

Suriye "olayı"nda Türkiye, her ne kadar Suudilerin ve Katar'ın "taşeronu"ysa da, sonuçta Amerikan emperyalizminin "büyük abi"liğinde ve onayı ile bu işi yapmaktadır. Durum bu olunca, MİT doğrudan "silahlı muhalifler"in örgütleyicisi, koordinatörü ve finansörü olarak "arazi"de faaliyet gösteren "en önemli unsur" haline geldi.

Kim ne yaparsa yapsın, sonuçta "silahlı muhalifler" Suriye iç savaşında belli bir sınıra ulaşarak **duraklama** dönemine girdiler. 2012'nin son aylarında dönemin ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton'ın Katar'ın başkenti Doha'da "muhalifler"le yaptığı toplantıda SUK'un feshedilerek yerine SUKO (Suriye Ulusal Konseyi) kurulması bu durumun onaylanması oldu.

2012 yılının en önemli "olayı" ise, 22 Haziran 2012'de Türkiye'nin savaş uçağının Suriye "tarafından" düşürülmesi oldu. Uçak düşürme olayının, Türkiye'nin savaş uçağının Suriye hava sahasını "beş saniye ihlal etmesi" sonucu olduğu açıklandı. Olayın ardından Genelkurmay uçağın "uçuş kayıtları"nı yayınlayarak böyle bir "ihlal"in olmadığını iddia etti. Bu iddiasını "Rusya da bunu onaylıyor" türünden bir açıklamayla onaylamaya çalıştı. Ama "ne hikmetse" olayın meydana geldiği yere en yakın konumda olan **İncirlik**'teki Amerikan üssü ve bu üssün "izleme kayıtları"ndan hiç kimse söz etmedi.

Olan olmuştu ve "durumdan vazife" çıkarmak da Recep Tayyip Erdoğan'a "kısmet" oldu. Böylece Suriye'ye ilişkin yeni "**angajman kuralları**" ilan edildi. Buna göre, Türkiye sınırına 10 kilometre yaklaşan her "hava aracı"nın Türkiye tarafından "düşman" olarak kabul edileceği açıklandı. Bunun sonucunda Suriye hava kuvvetleri kuzey ve kuzey batıda kullanılamaz hale geldi. Bu da bir "nebze" "silahlı muhaliflere" soluk aldırdı ve "denge durumu"nun daha uzun sürmesine yol açtı.

2013-2014 "denge durumu" içinde geçerken en önemli gelişme "silahlı muhalefet" içindeki ayrışmalar ve birleşmeler oldu. Recep Tayyip Erdoğan'ın "din kardeşi" Müslüman Kardeşler etkinliğini yitirirken, silahlı unsurları El Nusra'ya yöneldiler. Bir süre sonra Irak'ta gelişen ve güçlenen IŞİD'e katıldılar. Böylece Suriye iç savaşı, "Fırat'ın batısında"ki kasaba ve köylerde egemen olan çok başlı ve çok parçalı "silahlı muhalifler" (bugün "Bayırbucak Türkmenleri" denilenler, İdlip merkezli "Fetih Ordusu", Ahrarus Şam ile "Fırat'ın doğusunda" PYD ve IŞİD olarak yeni bir güç dağılımına sahne oldu. Ancak "denge durumu" değişmeden kaldı. Ancak 2014 yazında IŞİD'in Irak'ta gücünü artırması, Musul'u ele geçirmesi (Haziran 2014), Sincar'a ve ardından Suriye'de Kobanê'ye saldırması (Ağustos 2014) IŞİD "fenomeni"ni Suriye iç savaşının "baş aktörü" haline getirdi.

"Kafa kesen müslümanlar"ın, "yabancı cihatçılar"ın örgütü olarak dünya basınında birinci sıraya yükselen IŞİD'in tüm bu süreçte, özellikle Irak'ta gelişip güçlenmesinde MİT'in, Recep Tayyip Erdoğan'ın "örtülü ödeneği"nin ve Ahmet Davutoğlu'nun "stratejik derinlik" teorisinin belirleyici olduğu görülür oldu. IŞİD'in, özellikle Türkiye'nin "kırmızı çizgi" olarak ilan ettiği Suriye'nin kuzeyindeki "Kürt varlığı"na karşı doğrudan saldırısı bunun açık kanıtı olmuştur.

Herşey "denge durumu"ndayken, ama IŞİD'in giderek Suriye içinde egemenliğini genişlettiği bir ortamda "birden" ABD'nin Sincar ve Kobanê'de IŞİD'e karşı hava saldırılarına başlamasıyla durum değişmeye başladı.

2015 yılına ABD'nin hava desteği ve askeri danışmanlarıyla sağlanan Kobanê "zaferi"yle girildi. Artık "arazi"de IŞİD'e karşı ABD'nin hava desteği ve silah yardımıyla PYD/YPG ön sıraya çıktı. Ama "aktörler" değişse de "güç dengesi" fazlaca değişmedi. Suriye merkezi yönetimi elindeki yerleri korumayı sürdürdü.

Bu gelişme içinde olayların "hızı" yavaşlarken, doğrudan MİT tarafından örgütlenen Yavuz Sultan Selim Tugayı, Fatih Sultan Mehmet Tugayı, Ricalullah Tugayı gibi "Suriyeli Türkmenler"e ilişkin haberler "havuz medya"sında yer almaya başladı.

30 Eylül'de Rusya doğrudan hava bombardımanlarıyla Suriye savaşına girdi. Rusya'nın bu "hamlesi" açık biçimde "güç dengesi"ni değiştirici özelliğe sahipti. Türkiye'nin 2012'deki "uçak düşürme olayı" sonrasında ilan ettiği ve Suriye merkezi yönetiminin hava gücünü "arazi"de kullanamaz

hale getiren "angajman kuralları" Rusya tarafından açık biçimde aşındırıldı. Rusya'nın uçakları Türkiye'nin sınırlarına kadar hava harekâtı düzenlemeye başladılar. Genelkurmay birbiri ardına "Türk hava sahası"nın Rus uçakları tarafından "ihlal" edildiğine ilişkin açıklamalar yayınladı. Ama ne "hikmet"-se bu açıklamalarda "angajman kuralları"nın ihlal edildiğinden söz edilmedi.

Ekim ayı "iç siyaset"le ve IŞİD'in Ankara katliamıyla geçti. 1 Kasım seçimlerinden "zafer"le çıkan Recep Tayyip Erdoğan, içte ve dışta kendi "hesapları" doğrultusunda yeni hamleler peşinde koşmaya başladı. Tam bu sırada Suriye ordusu Rusya'nın hava desteğiyle kuzey batı bölgesinde ve Halep'te ilerlemeye başladı ve giderek "Fırat'ın batısı"nda Türkiye sınırlarına doğru ilerledi. Açıktı ki, bu gelişme bir biçimde "durdurulamazsa" Suriye merkezi yönetimi (Beşşar Esad) "Fırat'ın batısı"ndaki bölgeleri yeniden ele geçirecek ve Türkiye ile bir kez daha "komşu" haline gelecekti.

Rusya'nın hava desteğinde Suriye ordusunun ilerlemesi "Türkmen bölgesi"ne ulaştığında, birden "Bayırbucak Türkmenleri" anımsandı. Daha düne kadar "havuz medyası" tarafından övgüler düzülen Yavuz Sultan Selim, Fatih Sultan Mehmet, Ricalullah vb. doğrudan MİT tarafından kontrol edilen "Türkiye yandaşı silahlı muhalifler" şimdi yok olmak üzereydiler.

Ve Rusya'nın savaş uçağı **24 Kasım** günü Türkiye tarafından düşürüldü.

Kim düşürdü? Türkiye.

Daha düne kadar "Şangay Beşlisi"ne alması istenen, Moskova'da cami açılışı yapan, en önemli ekonomik "partner" olan ve büyük ölçüde doğal gaz alımı yapılan Rusya'nın savaş uçağı neden düşürüldü?

İlk açıklamalar çok açık biçimde bunun bilinçli bir eylem olduğu yönünde olsa da, bir süre sonra "Rus uçağı olduğunu bilseydik bu olay olmazdı" (Numan Kurtulmuş), "Rus uçağı olduğunu bilseydik farklı olurdu" (Recep Tayyip Erdoğan) türünden açıklamalara yerini bıraktı. Böylece "bilinçli eylem" "bilmeden olan olay"a dönüştürülmeye çalışıldı. Ama bu açıklamalar, herkesin sıcağı sıcağına izlediği gibi, uçağın düşürülmesinin ardından Rusya'nın Türkiye'ye yönelik yaptırımlara başlamasıyla birlikte yapıldı. Putin'in buna yanıtı ise, "Türkiye'nin Rus uçağı olup olmadığını bilmemesi mümkün değil... ABD'li ortaklarımıza operasyonlarla ilgili bilgi verdik. Türkiye de bilgilere sahipti." şeklinde oldu.

Böylece "uçak düşürme olayı" "bilerek mi, bilmeyerek mi düşürüldü" tartışmasına dönüştürülmeye çalışıldı.

Olayın "evveliyatı"na bakıldığında, "düşürme olayı"nın Suriye ordusunun Rusya'nın hava desteğinde "Türkmen bölgesi"ne doğru ilerlemesiyle başladığı görülür. Rusya'nın savaş uçağının düşürülmesinden üç gün önce, yani **21 Kasım**'da "yandaş medya"da "Suriye'de Esad rejiminin Ruslarla birlikte Türkmenlere yönelik saldırıları sürüyor. Bölgeden gelen son haberlere göre Türkmen dağı bölgesi rejim güçlerinin eline geçti." haberleriyle birlikte "Suriyeli Türkmenler"e yönelik saldırılarla ilgili Dışişleri Bakanı Feridun Sinirlioğlu, ABD Dışişleri Bakanı John Kerry'yle görüştü. Görüşmede Bayırbucak Türkmenleri'ne yönelik saldırılar ele alındı." haberi yer aldı. Aynı gün, "Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi Dönem Başkanlığı'na da bir mektup gönderilerek, BM'nin bir an önce konuyu ele almasının talep edildiği" haberi yayınlandı.

22 Kasım'da, "Başbakan Davutoğlu başkanlığında düzenlenen Suriye konulu güvenlik toplantısı"na Genelkurmay Başkanı Orgeneral Hulusi Akar, Dışişleri Bakanı Feridun Sinirlioğlu, İçişleri Bakanı Selami Altınok, Jandarma Genel Komutanı Orgeneral Galip Mendi, Genelkurmay Harekat Başkanı Korgeneral Bahadır Köse, Başbakanlık Müsteşarı Kemal Madenoğlu, MİT Müsteşarı Hakan Fidan, MİT Müsteşar Yardımcısı İsmail Hakkı Musa ile AKP İstanbul Milletvekili Ali Sarıkaya katıldı. Gazete haberlerine göre, "Toplantı salonuna Bayırbucak bölgesinin büyük bir de haritası konulduğu görüldü."

Aynı gün, "güvenlik toplantısı"nın hemen ardından Ahmet Davutoğlu şu açıklamayı yaptı: "Sınır güvenliği bağlamında Türkiye'ye dönük herhangi bir tehdit teşkil eden gelişme olursa anında mukabele etme talimatı güvenlik birimlerimize verilmiştir."

23 Kasım'da "Türkiye, Suriye'de Esad ordusunun Rusya'nın hava desteğini alarak Bayırbucak bölgesinde Türkmenlere yönelik saldırılarını görüşmesi ve operasyonların sona erdirilmesi için BM Güvenlik Konseyi'ni (BMGK) toplantıya çağırdı".

Ve **24 Kasım**, saat 09:24'de Rus Hava

Kuvvetleri'ne ait Sukhoi Su-24 tipi bir savaş uçağı F-16 tarafından düşürüldü.

Hiç tartışmasız Rusya'ya ait savaş uçağının düşürülmesi bilinçli bir "eylem"dir. Her ne kadar daha sonra "Rus uçağı olduğunu bilseydik..." türünden açıklamalar yapılmışsa da, bunun önceden planlanmış bir "eylem" olduğu çok açıktır. Üstelik "eylem" öncesinde ABD Dışişleri Bakanı John Kerry'le görüşerek "onay" alındığı da açıktır.

Böylece planlı biçimde Rusya'ya ait bir savaş uçağı düşürülmüştür. Nedeni, ilk bakışta ve söylem düzeyinde Suriye ordusunun "Türkmenlere yönelik saldırısı"nı önleme olarak sunulmaktadır. Ama planlamanın ABD'yle birlikte ya da onayı ile yapılmış olması, bu nedeni hiç de doğrulamamaktadır. Gerçek neden, bir tarafıyla ABD'nin Rusya'nın Suriye'de artan etkinliğine karşı bir "hamle" yapma gereği duyması, diğer tarafıyla Recep Tayyip Erdoğan ve şürekasının Suriye'deki tüm etkinliğini yitirmek üzere olmasıdır.

Kuşkusuz böyle bir "hamle"nin sonuçlarının da "masaya yatırılmış" olması gerekir. ABD açısından Rusya'nın etkinliğinin sınırlandırılması yeterli bir sonuçtur, ama Türkiye, yani Recep Tayyip Erdoğan ve şürekası açısından Suriye'de "elde kalan son mevziiyi", "Türkmen kozunu" kaybetmemek olduğu söylenebilir. Ancak Rusya'nın, Putin Rusyası'nın, ABD'nin onayıyla bile olsa, böyle bir "hamle" karşısında "sessiz" kalacağını beklemek "yanlış hesap"tan öte, tam anlamıyla Recep Tayyip Erdoğan'ın kendisini "dünya lideri" sanma budalalığından başka bir şey değildir.

Sonuçta Rusya'nın uçağı düşürülmüş ve ardından Rusya'nın Türkiye'ye yönelik yaptırımları başlamıştır. Önce turizm, ardından "taze meyve ihracatı", taşımacılık ve peşine "Rusya'daki "müteahhitlik" faaliyetleri yaptırım konusu olmuştur. Şimdi sırada doğal gaz sorunu bulunmaktadır.

Rusya'nın yaptırımlarının "faturası"nın ne kadar olacağı bugünden tam olarak bilinmese de, Rusya ihracatının ve turizmin yol açacağı "zarar" az çok bilinmektedir. Ve Recep Tayyip Erdoğan "apartopar" Suriye savaşında finansör olan Katar'a gidip bu "zarar"ın bir bölümünü "tahsil" etmeye kalkışmıştır.

Putin Rusyası bu yaptırımlarla sınırlı kalmaya niyetli değildir. Şimdi sırada "IŞİD petrolü" bulunmaktadır. Putin'in sözleriyle, "İŞID ve diğer terör örgütleri tarafından kontrol edilen petrol madenlerinden petrolün çok büyük derecede Türkiye topraklarına gittiğini kanıtlayan verileri elde ettik. Bizim uçağımızı vurma kararının Türkiye topraklarındaki bu petrol sevkiyatı yollarının güvenliğini sağlamak için alındığını düşünmemiz için sebeplere sahibiz. Türkmenlerin korunması sadece bahane." Böylece "IŞİD petrolü" ve bunun Türkiye'ye satılması, daha da önemlisi bu ticarette Recep Tayyip Erdoğan'ın "ailesi"nin işin içinde olduğuna ilişkin açıklamalar gündeme geldi.

Bütün bunlar Recep Tayyip Erdoğan ve şürekasının "uçak düşürme hamlesi"nin sonuçlarıdır. Ama olayın en önemli sonucu, Paris katliamıyla ortaya çıkan hava içinde emperyalist ülkelerin Suriye'ye daha etkin biçimde müdahale etme yönünde hareket etmesidir. Rusya, bu etkin müdahaleye "zorunlu ortak" olarak yer almaya itilirken, Amerikanın gönderdiği 50 "askeri danışman"la PYD/YPG üzerinden "arazi"de etkinlik kurulmaya çalışılmaktadır. Yine de asıl hedef, IŞİD'in elinde bulunan Musul ve Irak topraklarıdır. Amerika, Rusya'nın Suriye'deki etkinliğini sınırlandırarak Musul'a yönelik askeri harekâta hazırlanmaktadır. Böylece bir taşla iki kuş vurulacaktır. Amerikan emperyalizminin "müttefikleri"yle yaptığı bu planda Recep Tayyip Erdoğan sadece figüran olarak yer almaktadır. Belki bu işten Recep Tayyip Erdoğan'ın çıkarabileceği tek "kâr" Katar ve Suudi parasıyla bu yılın cari açığını kapamayı becermesi olacaktır.

Her şeye rağmen Amerikan emperyalizminin "Suriye ve Musul harekâtı"nda TSK'ye bir "rol" verileceği de beklenmelidir. IŞİD'in elinde tuttuğu geniş coğrafyada kara harekâtı olmaksızın sadece hava harekatlarıyla sonuca ulaşmak olanaksızdır. PYD/YPG ve Musul alanında Barzani'nin peşmergeleri yeterli olmadığı durumda TSK "göreve" çağırılacaktır. Ama her an herşeyin olabildiği bir Türkiye ve her an herşeyin yer değiştirdiği bir Arap dünyası koşullarında en ayrıntılı bir planın bile olduğu gibi uygulamaya konulması beklenmemelidir.

Ortada Kalan Mevta: Birleşik Haziran Hareketi

Eğer bir mezar taşı yazılacak olsa, Birleşik Haziran Hareketi (BHH) için "*Ekim 2014'de doğdu-Ekim 2015'de öldü*" yazılırdı.

Birleşik Haziran Hareketi adı verilen ve bir yılını çıkarmadan ölen "oluşum", SİP-TKP'sinin iki kesimi, SİP-TKP'sinin "rakibi" TKP-1920'ciler, ÖDP, EHP yanında, Avrupalı anarşist Gün Zileli, troçkistlerin "dedesi" Masis Kürkçügil, ÖDP'nin sendikalardaki yöneticileri, CHP'li üç milletvekili ve "bağzı" aydınlar tarafından "III. Vişnelik Toplantısı"nda kurulduğu ilan edilmişti. Körlerin fili tarif etmesi gibi, BHH'yi de "katılımcılar" kendilerine göre tanımladılar. Kimisi için "partiler-üstü" bir "oluşum", kimilerine göre "birleşik cephe" vs. idi. Tüm katılımcıların ortak kanısına göre, BHH "kesinkes yaklaşan seçimlere dönük bir blok" değildi. Ve ne olmadığı da, ne olamayacağı da bir süre sonra görüldü.

BHH "ilk sınavı"nı (aynı zamanda "son sınavı") 7 Haziran seçimlerinde alınacak "tutum"da vermeye kalkıştı. Bir bakıma BHH'nın varolduğunu sandığı "bağımsız siyasal hat ve gücünün bu seçimlerde hayata geçirilmesi" kararı alındı. Bu çerçevede CHP ve HDP ile "ittifak" yapmayacaklarını ilan ettiler. Doğal olarak "ilk sınav"da, bir şeyler söylüyormuş görünerek, hiçbir şey söylemeden ve hiçbir şey yapmadan sıfır çekti.

Böylesine muğlak ve yuvarlak "seçim kararı" karşısında kendi bileşenleri ayrışmaya başladı. Özellikle SİP-TKP'sinin bir bölüntüsü olan HTKP kesiminde ortaya çıkan "ayrılık" HDP'nin desteklenmesini savunanlar ile BHH'nin (olmayan, olamayan ve oldurulmayan) "bağımsız siyasal hattı"nı savunanlar arasında oldu. Eski SİP-TKP teorisyenlerinden Haluk Yurtsever ve çevresi "HDP'ye oy ver!" diyerek "*Barajı Yıkmak için +1*" adlı bir faaliyete yönelirken, HTKP'nin "genç lideri" Erkan Baş en hararetli BHH savunucusu olarak ortaya çıktı.

HTKP içindeki tartışmalar giderek "ayrışma"lara doğru ilerlerken, BHH'nin diğer "komünist" bileşeni SİP-TKP'sinin diğer bölüntüsü "KP" seçimlere kendi adıyla katılma kararı aldı.

Bu gelişmeler karşısında ÖDP her zamanki gibi hiçbir şeye bulaşmamayı esas alan "tutarlı çizgisini" sürdürdü. Yani hiçbir şey yokmuşçasına davrandı. Diğer katılımcılar ise kendi kafalarına göre takılmayı tercih ettiler.

Tartışmalar, ayrışmalar, farklılaşmalar olanca hız ve bereketiyle sürüp giderken, BHH'nin en hararetli savunucusu Erkan Baş şöyle Mart ayında, yani kuruluşundan beş ay sonra şunları söylüyordu:

> "Haziran yol almaya devam edecek. Çünkü Haziran, masa başı planların, kimi üstün zekaların cin fikirliliğinin değil Türkiye'nin ürettiği bir mücadele birliğidir. Bizlerin yaptığı tarihin, toplumsal mücadelenin ortaya çıkardığı bir ihtiyacın somutlanmasından daha fazlası değildi.
>
> Bu nedenle Haziran'a ömür biçenler ve Haziran'dan kaçanlar kaybetmeye mahkumdur. Haziran mutlaka kazanacak."

BHH oluşturucuları, yaklaşan 7 Haziran

seçimleri nedeniyle "taktik" düzeyde farklılaşmakla birlikte, BHH'nın işlevsizliğine ilişkin hiçbir laf etmeden sessiz sedasız seçim gününü beklediler.

7 Haziran seçimlerinde HDP'nin %13 düzeyinde oy oranıyla barajı geçmesiyle mutlu olanlar, hiç kuşkusuz seçimde HDP'yi desteklemenin "en doğru politika" olduğunu söyleyenler oldu. ÖDP'nin suya-sabuna dokunmazlığı, HTKP'nin kendi içinde farklılaşması ve KP'nin kendi listesiyle seçime katılması yine sessizlikle geçiştirildi. Ama HTKP içindeki farklılaşma çoktan ayrışmaya yönelmişti. Başını "genç teorisyen"lerden Kurtuluş Kılçer'in çektiği bir bölüm HTKP'den ayrıldığını ilan etti. Ardından da Ağustos ortasında yeni bir parti kurduklarını açıkladılar Bu yeni parti Türkiye Komünist Hareketi adıyla SİP-TKP'sinin üçüncü bölüntüsü olarak legalizmin kütüğüne yazıldı.

BHH'nin "ölüm ilanı"nı Ağustos sonlarına doğru "eski teorisyen" Haluk Yurtsever verdi. Ona göre:

> "Haziran Hareketi, siyasal bir odak, siyasal bir toplanma ve eylem merkezi olamadı. Programıyla ve eylemiyle düzen karşıtı, diri, iddialı bir güç olarak öne çıkamadı. Parti fetişizmiyle, örgütsel liberalizmin birbirlerini tuhaf biçimde besledikleri, siyasetsizlik/apolitizm Haziran ortamına egemen oldu.
>
> Topluma açılamayan, sözüyle eylemiyle yürüyüp büyüyemeyen Haziran Hareketi, örgütlerin sürtüşme ve didişme alanına döndü. Öğütülecek buğday olmayınca değirmenin taşları birbirini yemeye başladı.
>
> Türkiye siyasal ortamını doğru okuyarak, seçmen yurttaşa seçim günü ne yapması gerektiğini de söyleyen bir seçim tutumu alamadı."

Haluk Yurtsever BHH'nın "ölüm ilanı"nı yaparken şunları da eklemeyi ihmal etmedi:

> "Haziran Hareketinin başarısızlığının faturası, ne yazık ki yalnızca varılan sonuçta başat rol oynayan aktörlere değil, emekçi kitlelerin acil gereksinimi olan bir tasarıma, özünde doğru kurgulanmış bir araca kesilmiş oldu. Birleşik, eylemli, örgütlü, meclisli mücadele düşüncesi yıpranmış, güven ve enerji yitirmiş oldu."

Böylece "ölüm ilanı" BHH'yı oluşturanları suçlarken, bir yandan da "birleşik mücadele"den dem vurmuş oldu.

1 Kasım seçimlerinde nasıl tutum alınacağı sorunu bir kez daha "musalla taşında" yatan BHH'nın gündemine geldi. Sonuçta "tutum" açıklandı:

"Birleşik Haziran Hareketi delegasyonu, yaklaşan seçim gündemini de ele almış ve dün olduğu gibi bugün de Haziran'ın bağımsız siyasal hat ve gücünün bu seçimlerde de hayata geçirilmesi kararını teyit etmiştir."

Açık biçimde 7 Haziran seçimlerine ilişkin alınan boş, anlamsız, belirsiz "tutum" bir kez daha "teyit" edilmişti. Bunun ardından BHH'nın en hararetli savunucusu Erkan Baş "1 Kasım seçiminde HDP'ye sırt çevirmenin mümkün olmadığını ve seçimde HDP'ye oy vereceklerini" açıkladı. Hemen ardından, "kapalı kapılar ardında" HTKP'liler ile Halkevciler görüşüp anlaştılar. Sonuçta, Halkevleri Genel Başkanı Oya Ersoy, Halkevleri Genel Başkan Yardımcısı Samut Karabulut, HTKP MK üyesi Erkan Baş ve HTKP MK üyesi Metin Uçak HDP Genel Merkezi'ne giderek Figen Yüksekdağ'a HDP'yi destekleyeceklerini beyan eylediler.

Ne de olsa 7 Haziran seçimlerinde HDP'yi destekleyenlere karşı çıkmışlar, ama sonuçta HDP seçimden "başarıyla" çıkmıştı. Şimdi "yeniden seçim" vardı ve beklentiler sonuçların aynı olacağı yönündeydi. Böyle bir fırsat elbette kaçırılamazdı. En azından seçimlere "ilgisiz ve tavırsız" kalmadıkları görüntüsünü verebileceklerdi. Bu da "musalla taşında yatan mevta"nın "biyolojik olarak" öldüğünün onaylanması oldu.

"Sol"un tarihini bilenler, BHH türünden "birleşik cephe"lerin bolca konuşulup, bolca kurulup, bolca dağıtıldığını çok iyi bilirler. Kendilerini "sol" parti ya da örgüt olarak tanımlayanların çuvala konulmuş patatesler gibi bir araya gelmelerinden bir şey beklenemez. BHH "olayı"nda da aynısı oldu.

Şimdi gittikçe ayrışan ve parçalanan, seçmen tabanını diğer bölüntüye, KP'ye kaptıran HTKP dışında BHH'dan söz eden pek kalmamış durumda. Sağda-solda "Haziran" yazılı pankartlarla ortalıkta dolaşanlar ölüyü diriltmeye çalışmakla meşguller. BHH, hiçbir şey olamadan doğmuş ve ölmüştür. Kalanların başı sağolsun!

İnternet Adresi:
www.kurtuluscephesi.com
www.kurtuluscephesi.org
www.kurtuluscephesi.net

E-Posta Adresi:
kurcephe@kurtuluscephesi.org
erisyayinlari@kurtuluscephesi.org

MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM I**
MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM II-III**
İLKER AKMAN: **MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
***** TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACİL SORUNLARI-I**
***** OLİGARŞİ NEDİR?**
***** MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOGMA DEĞİL, EYLEM KILAVUZUDUR-III**
***** THKP-C/HDÖ VE 15 YIL**
***** POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
***** GRAMSCİ ÜZERİNE**
***** REVİZYONİZMİN REVİZYONU**
***** ULUSAL SORUN ÜZERİNE**
***** "BDS": BİR PRAGMATİK SAPMA**
***** "YENİ" OPORTÜNİZM ÜZERİNE**
***** ZAFER BİZİM OLACAKTIR! [Ankara Davası Savunması]**
***** DEVRİM PROGRAMLARI**
***** RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER**
***** ESKİ BİR GERİLLANIN "EMEK"İ**
***** PASS VE "YENİ ÇÖZÜM"ÜN FIRSATÇILIĞI**

DEVRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER
DÜNYADA VE TÜRKİYE'DE EKONOMİK BUNALIM [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-I]
DÜNYADA VE TÜRKİYE'DE EKONOMİK BUNALIM II [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]
DÜNYADA VE TÜRKİYE'DE EKONOMİK BUNALIM III [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-III]
LAİKLİK VE ŞERİATÇILIK ÜZERİNE [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]
TARİHTE, GÜNÜMÜZDE VE DEVRİMCİ MÜCADELEDE KADINLAR